

Bakalářská práce

2010

Jana Hošková

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích

Teologická fakulta

Katedra pedagogiky

Bakalářská práce

Sonda do historie procesu beatifikace

14-ti františkánských mučedníků od Panny Marie Sněžné

z roku 1611

Vedoucí práce: doc. ThLic. PaedDr. Martin Weis ThD.

Autor práce: Jana Hošková

Studijní obor: Náboženská výchova a etika, kombinované studium

Ročník: III. ročník

2010

Prohlašuji, že svoji bakalářskou práci jsem vypracovala samostatně pouze s použitím pramenů a literatury uvedených v seznamu citované literatury.

Prohlašuji, že v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb., v platném znění, souhlasím se zveřejněním své bakalářské práce, a to v nezkrácené podobě elektronickou cestou ve veřejně přístupné části databáze STAG provozované Jihočeskou univerzitou v Českých Budějovicích na jejích internetových stránkách.

28. ledna 2010

Děkuji za pomoc a podporu doc. ThLic. PaedDr. Martinu Weisovi Th.D
a ThDr. Rudolfovi Svobodovi Th.D, dále bratřím františkánům od Panny Marie
Sněžné v Praze.

OBSAH

ÚVOD	5
1 PROCES BEATIFIKACE	8
1.1 Uvedení do tématu	8
1.2 Orgány beatifikace a kanonizace	10
1.3 Fáze procesu beatifikace	11
1.4 Šetření zázraku	13
2 ČTRNÁCT FRANTIŠKÁNSKÝCH BRATŘÍ U PANNY MARIE SNĚŽNÉ	15
2.1 Rudolf II. a jeho doba	15
2.2 Konvent bratří u Panny Marie Sněžné	17
2.3 Čtrnáct františkánských mučedníků	20
3 HISTORIE PROCESU BEATIFIKACE 14-TI FRANTIŠKÁNSKÝCH MUČEDNÍKŮ Z KONVENTU P. MARIE SNĚŽNÉ V PRAZE	23
3.1 Období od roku 1611 do roku 1628	23
3.2 Období 1627 – 1677	27
3.3 Období 1680 – 1711	31
3.4 Období 1711 – 1909	33
3.5 Období 1933 – 1944	36
3.6 Období 1948 – současnost	38
ZÁVĚR	42
Seznam literatury	48
Seznam příloh	50
Přílohy	51

ÚVOD

Cílem této bakalářské práce je zmapování průběhu procesu beatifikace 14-ti františkánských mučedníků z konventu Panny Marie Sněžné v Praze z roku 1611.

Bakalářská práce začíná uvedením do tématu beatifikace. Další kapitola stručně nastiňuje historické události roku 1611. Hlavní část bakalářské práce je věnována beatifikačnímu procesu františkánských mučedníků, samozřejmě v kontextu doby, ve které přípravy či procesy probíhaly.

V odborné literatuře jsem našla dostatek informací. Velmi dobrou publikací je kniha J. Janáčka: Rudolf II. a jeho doba. Tato obširná publikace podrobně zpracovává téma vpádu pasovských vojsk a událostí s tím spojených. Samozřejmě nemohu opomenout historické spisy P. Klementa Minaříka, který pražským mučedníkům věnoval hodně času a úsilí. Dokladem jsou mnohé monografie, básně, písně a články v časopisech¹. Dnes jsou některé historické údaje z jeho děl poopraveny, to však nic nemění na skutečnosti, že P. Minařík pečlivě zpracovával historické skutečnosti na základě písemných pramenů, zvláště těch, které byly před zábořem klášterů v roce 1950 komunistickým režimem uloženy v archívu Panny Marie Sněžné. Mnohé prameny se při zrušení a převozu fr. archívu ztratily, tím jsou pro nás cennější zprávy o existenci těchto písemností popř. jiných archiválií v díle P. Klementa Minaříka. Bratři páteru Minaříkovi přezdívali *Omneblandimentum*,² pro jeho velmi dobrou znalost latiny.

Františkánský archív v tomto klášteře byl před rokem 1950 ve velmi dobrém stavu, zásluhu na tom měl mj. i významný evropský učenec P. Bernard Sannig, který zde působil v 17. století. P. Sannig realizoval založení archívu a podařilo se mu shromáždit mnohé originální františkánské písemnosti.

Z počátku 20. století pocházejí tzv. Acta, zpracovaná P. F. M. Paolinim, který v podstatě shrnul a upravil dosavadní informace o františkánských mučednících. Poslední a kompletní zprávy o mučednících z roku 1611 najdeme

¹ Viz příloha I.

² BENEŠ, P. R., KŘEČKOVÁ J. Významné osobnosti první republiky *Historia Franciscana*, Praha: Provincie bratří františkánů, 2004, s. 95, ISBN neuvedeno.

v pozici. Pozice má zhruba 750 stran textu a je psaná v italském jazyce, slouží jako písemný podklad pro beatifikační řízení. Je mj. uceleným dílem, na kterém se podíleli historikové i teologové. Zde bych chtěla vyjádřit osobní politování nad tím, že jsem při studiu gymnázia v letech 1984 – 1988 neměla zařazen latinský jazyk. Velmi by mi to dnes usnadnilo badatelskou činnost na této bakalářské práci.

Obohacující pro mě byla osobní setkání s bratry františkány v dnes opět spíše misijním konventu u Panny Marie Sněžné v Praze. Ať jde o rozhovor s *vícepostulátorem* kauzy P. Petrem Alkanterem Houškou, bývalým provinciálem františkánského řádu P. M. Vianneyem Dohnalem nebo P. Regalátem Benešem.

Velmi mě těší, že františkánský řád o beatifikaci dnes usiluje. V minulosti byl proces dvakrát přerušen pro nedostatek financí, nejprve v roce 1677, později i v roce 1698. Pro někoho by to mohlo být pohoršením, že bratři dostatek peněz neshromáždili, ale spiritualita sv. Františka je jiná, chudoba v ní není hanbou. V minulosti šlo o konkrétní rozhodnutí konkrétních lidí a naše dnešní hodnocení nemohou být zcela objektivní. Co posoudit můžeme, je obdivuhodná vytrvalost spolubratří františkánů na věci případného svatořečení mučedníků z roku 1611. Blíží se výročí 400 let od událostí, kdy pražská chasa ubila v konventu P. Marie Sněžné františkánské bratry. Pozice se všemi doprovodnými náležitostmi je odeslána do Říma ke Kongregaci pro svatořečení, proces pokračuje zdárně se navázalo na snahy mnohých.

V procesu beatifikace se dnes již více udělat nemůže, jde prozatím o kauzu s otevřeným koncem. Ráda bych tu ocitovala heslo z Kapesního slovníku bohosloví čili ze Stručného slovníku křesťanského náboženství: „*Blahořečení. Slavnostní akt, jímž římský pontifikus, mající bezpečné zprávy z onoho světa, vyhláší vesmíru, že mnich, kterého vůbec neznal, těší se věčné blaženosti, a že mu proto může být blahopřáno.*“³ Tato ironická slova napsal osvícenecký francouzský teolog kolem roku 1775. Velmi dobře později posloužila komunistické protináboženské propagandě, která jeho slovník nechala vytisknout v Čechách roku 1953.

3 HOLBACH P. H. D. *Kapesní bohosloví čili Stručný slovník křesťanského náboženství*, přeložil Dr. J. Ježek, Praha: Státní nakladatelství politické literatury, 1953, s. 35, ISBN neuvedeno.

Jiné stanovisko ohledně svědků víry zaujímá Jan Pavel II. v apoštolském listě *Tertio millennio adveniente* z 10. 11. 1994, kde papež mj. píše: „*Je velmi žádoucí, aby připomínka tolika svědků víry přetrvávala ve vědomí církve jako výzva k uctívání i k napodobování. K tomu přispívají společnosti zasvěceného života apoštolského tím, že shromažďují jména a svědectví všech zasvěcených osob, které si zaslouží, aby byly zapsány do martyrologia XX. století.*“⁴

4 JAN PAVEL II. *Vita Consecrata*, přeložila Koronthalyová M., Praha: Zvon, 1996, s. 107, ISBN 80-7113-187-3.

1 PROCES BEATIFIKACE

1.1 Uvedení do tématu

Prohlášení za blahoslaveného neboli beatifikace (z latinského *beatus* šťastný, blažený a *facere* učinit) je druhým stupněm kanonizačního procesu v katolické církvi. Předpokladem toho, aby byl někdo označován blahoslaveným, je ukončené beatifikační řízení a jeden doložený zázrak. Dnes rozumíme beatifikací výrok papeže, kterým dovoluje veřejný kult Služebníka božního⁵ omezený na určitou diecézi nebo řeholní společenství.

V raných křesťanských obcích neexistoval proces blahorečení nebo svatořečení. Pokud někdo zemřel pro víru jako mučedník, bylo-li to v dané obci dobře známo, stačilo, aby příslušný biskup nebo patriarcha doporučil uctívání památky takového mučedníka. Prvním mučedníkem s kultickou úctou byl Polykarp ze Smyrny, který zemřel kolem roku 155.⁶ Ve 4. století se občas stávalo, že křesťané začali pociťovat touhu po církvi uznaném světci, jako vzoru k následování. Oficiální uznání procesů svatořečení bylo dojednáno na Římské synodě roku 993 za papeže Jana XV.⁷ Od konce 11. století se silícím vlivem Říma jako centra západní církve se začala stále více prosazovat autorita papeže a koncilů. Ve středověku došlo k přebujelému uctívání světců, kdy ustupuje napodobování (*imitatio*) před vzýváním (*invocatio*). Od roku 1555 převzala kanonizační procesy Kongregace posvátných obřadů, která od roku 1625 provádí i beatifikační procesy, do té doby v pravomoci sídelních biskupů. Tridentský koncil vytvořil mj. reformní komisi, která měla za úkol snížit počet svátků svatých.⁸ Papež Sixtus V. pověřil povinností vést beatifikační proces Kongregaci pro bohoslužbu.⁹ Obě tato opatření měla zpřísnit výběr světců a nedovolit šíření

5 Božím služebníkem se nazývá ten katolický křesťan, jehož beatifikační nebo kanonizační kauza byla zahájena. Viz *Sanctorum Mater*, čl. 4 § 2, s. 106.

6 ADAM, A. *Liturgický rok*, přeložili Kolářová L., Konzal V., Kouba P., Praha: Vyšehrad, 1998, s. 194, ISBN 80-7021-269-1.

7 Tamtéž, s. 195.

8 Tamtéž, s. 196.

9 NĚMEC, J. *Cesta ke kanonizaci*, Olomouc: Matice cyrilometodějská, 1999, s. 17, ISBN neuvedeno.

úcty bez řádného procesu. Papež Urban VIII. (1623 – 1644) bulou *Coelestis Hierusalem* z roku 1634¹⁰ od základu změnil postup blahorečení a svatořečení. Od té doby platilo, byl-li něčí veřejný kult prokázán již před rokem 1181, může být uctíván i nadále. I veřejný kult, vzniklý v letech 1181 – 1534, smí být i nadále zachován. Jako blahoslavený však nesmí být uctíván nikdo, kdo zemřel po roce 1534 a neprošel procesem blahorečení. Do budoucna bylo vše, co souviselo s veřejným uctíváním, vyhrazeno pouze papeži a Kongregaci pro svatořečení.¹¹

Převratný zlom v dějinách kanonizačních a beatifikačních procesů nastal reformou papeže Benedikta XIV. (1740 – 1758). Tento papež sepsal spis upravující oba tyto procesy: *De Servorum Dei Beatificatione et Beatorum Canonizatione*. Základem pro proces beatifikace je zde tzv. pověst svatosti. Benedikt XIV. ji definuje tímto způsobem: „*Pověst svatosti všeobecně je obecné mínění o celém životě Služebníka Božího a o jeho výtečných ctnostech a zázracích pověst mučednictví je obecné mínění o smrti za víru v Krista aneb nějaké ctnosti k ní náležející, s trpělivostí přinesené a podložené znamenými a zázraky.*“ (*Benedicti XIV. Papae doctrina de Servorum Dei Beatificatione et Beatorum Canonizatione, Synopsis, Bruxellis 1890, lib. II, cap. 39*).¹²

Ustanovení Benedikta XIV. spolu s dalšími úpravami beatifikačního procesu se dostala do Kodexu kanonického práva z roku 1917. Z rozhodnutí papeže Pavla VI. byl vydán roku 1969 dekret *Sanctitas clarior*, který zjednodušil kanonizační a beatifikační procesy tím, že je sjednotil s postupy požadované církevním právem.¹³ Dnes probíhá šetření před biskupem diecéze, kde kandidát procesu beatifikace zemřel, a má povahu vyšetřovacího řízení.¹⁴

10 Titul kompletní sbírky dekretů papeže Urbana VIII (1623 – 1644) zní: *Urbani VIII Pontificis Optimi Maximi DECRETA servanda in Canonizatione et Beatificatione Sanctorum. Accedunt Instructiones, et Declarationes quas Em. Mi e Rev. Mi S. R. E. Cardinales Praesulesque Romanae Curiae ad id Muneris Congregati ex eiusdem Summi Pontificis mandato condiderunt/ Romae: Ex Typographia Rev. Cam. Apostolicae, MDCXLII/ Viz Acta ČBK, ročník 208 č. 3, ČBK: Praha, 2008, s. 141.*

11 GELMI, J. *Papežové*, Praha: Mladá fronta, 1994, s. 199, ISBN 80-204-0457-0.

12 NĚMEC, J. *Cesta ke kanonizaci*, s. 19.

13 Tamtéž, s. 21.

14 *Kodex kanonického práva*, Praha: Zvon, 1994, s. 679 – 689, ISBN 80-7113-082-6, (*Codex iuris canonici*).

Další reforma procesu beatifikace a kanonizace proběhla roku 1983. Oba procesy jsou zapracovány do Kodexu církevního práva a v konstituci papeže Jana Pavla II. *Divinus perfectionis Magister*.¹⁵ Zkoumání začíná na diecézní úrovni se schválením Kongregace pro svatořečení. Zkoumání nesmí začít dříve než za pět let po smrti kandidáta, papež má však právo tuto lhůtu zkrátit. V případě, že zkoumání bylo úspěšné, může Kongregace navrhnout papeži, aby Služebníka Božího označil za ctihodného. Pokud byla ctihodná osoba mučedníkem, papež vydá prohlášení o mučednictví. Zatím poslední úprava procesu beatifikace a kanonizace proběhla roku 2007. Prefekt Kongregace pro blahorečení a svatořečení José Saraiva Martins předložil papeži novou instrukci *Sanctorum Mater*.¹⁶ Papež Benedikt XVI. tuto instrukci schválil. Jedná se o dokument, který zjednodušuje současné kauzy. Více pravomocí a zodpovědnosti připadá diecéznímu biskupovi, který zasílá kompletní *acta* k druhé římské fázi procesu. Proces vedený Kongregací pro svatořečení prozkoumá život kandidáta (*vita*), ctnosti (*virtuta*), případně mučednictví a zázraky (*martirium* a *miracula*). Konečné rozhodnutí náleží papeži.¹⁷

1. 2 Orgány beatifikace a kanonizace

Žádná kauza nezačíná bez tzv. aktora čili zájemce o svatořečení, zástupce aktora je tzv. *postulátor*. Postulátorem by měla být osoba znalá teologie, církevního práva i historie. Podle posledních instrukcí v *Sanctorum mater* může být postulátorem i žena. Postulátor schválený biskupem se může nechat zastoupit *vícepostulátorem* (kromě římské fáze procesu).¹⁸ Pro každou kauzu je postulátor povinně předepsaný a navrhuje ho aktor, jeho mandát schvaluje Kongregace pro svatořečení.

Důležitou součástí procesu je tzv. ověření pověsti svatosti, za tímto účelem se sestavuje *tribunál*, který má za úkol vyslechnout eventuální svědky. Jedná se

15 NĚMEC, J. *Cesta ke kanonizaci*, s. 21.

16 *Sanctorum Mater: Acta ČBK*, 2008, ročník 2008, č. 8, s. 103 – 105.

17 NĚMEC, J. *Cesta ke kanonizaci*, s. 22.

18 *Sanctorum Mater: Acta ČBK*, s. 109.

o svědectví přímá (očití svědkové) a nepřímá na základě historické dokumentace a životopisných údajů.

V případě prošetření zázraku pracuje Rada při Kongregaci pro svatořečení. *„Tato rada je složena z pěti členů a jednoho sekretáře, který vypracuje o jejím zasedání příslušnou relaci čili zprávu. Členové Rady hlasují po důkladné a široké diskusi a odevzdají svůj písemný posudek. Ke schválení podaného případu musí být dvě třetiny posudků pozitivních”*¹⁹

V poslední fázi šetření zázraku se sejde 8 – 10 členů komise kardinálů a biskupů, která na svém plenárním zasedání vyslechne danou relaci. Po té se hlasuje. Výsledek hlasování oznámí předseda, kterým je běžně prefekt Kongregace pro svatořečení, papeži. Ten se vysloví pro či proti, v případě kladného vyjádření je vyhotoven dekret: *Decretum super miraculo* (dekret o zázraku). Dekret je podepsán prefektem a sekretářem Kongregace pro svatořečení.²⁰

1.3 Fáze procesu beatifikace

Ještě dříve než začne diecézní šetření, nechá příslušný biskup diecéze, kde je kandidát beatifikace pohřben, prozkoumat a zhodnotit svědectví o pověsti svatosti. Poté vydá tzv. *předběžnou dokumentaci*. Tuto dokumentaci odešle do Říma Kongregaci pro svatořečení spolu se žádostí o tzv. *nihil obstat*²¹, aby mohl být zahájen diecézní proces. Tato dokumentace by, podle nejnovějších norem, měla obsahovat tyto dokumenty: *„1. vytištěný životopis anebo podrobná zpráva o biografických údajích Služebníka Božího, 2. souhrnný popis jednotlivých ctností, mimořádných darů, vyslyšení proseb atd., 3. relace o vydaných a nevydaných spisech, 4. předběžný seznam svědků, 5. souhlas národní anebo alespoň regionální biskupské konference, 6. zdůvodnění žádosti o kanonizaci“*.²²

19 NĚMEC, J. *Cesta ke kanonizaci*, s. 83.

20 Tamtéž, s. 69 – 83.

21 *Sanctorum Mater: Acta ČBK*, s. 118.

22 NĚMEC, J. *Cesta ke kanonizaci*, s. 22.

Získáním daného povolení začíná první fáze procesu, kdy diecézní komise složená z: „... *delegáta (delegatus episcopalis) a jejímiž dalšími členy jsou pak obhájce spravedlnosti (promotor iustitiae), notář (notarius) a soudní doručovatel (cursor)*“.²³ Komise vyslechně postupně přímé i nepřímé svědky. Vypracuje se tzv. *pozicio*, to je odesláno Kongregaci pro svatořečení do Říma. Součástí tohoto *pozicia* neboli pozice jsou kromě svědectví ještě tzv. *ortodoxie* a mravnost kandidáta. Vypracovává se mj. dotazník o pověsti svatosti, který je sestaven podle povolání (pro laiky, řeholníky, misionáře, kněze, biskupy, mučedníky). Pozice dále obsahuje svědectví o heroických nebo hrdinských ctnostech: víry, naděje, lásky, pokory, moudrosti, spravedlnosti, statečnosti, mírnosti, popř. chudoby, čistoty a poslušnosti.

Jak vysvítá z posledních předpisů Kongregace pro svatořečení z roku 1983, „*Acta Apostolicae Sedis, č. LXXV, str. 402*“,²⁴ veškerá dokumentace má být přeložena do některé z úředních řečí užívaných v římské kurii - latiny nebo italštiny.

Je třeba připomenout, že praxe spojená s beatifikací byla zavedena až v 17. století, protože v předešlých staletích se používala pouze kanonizace, jak ze strany papeže, tak ze strany biskupů .

Dalším krokem je v procesu beatifikace tzv. šetření zázraku, kterému věnují samostatnou kapitolu a bylo o něm již zmíněno v kapitole 1.2. Pokud je šetření o zázraku kladně uzavřeno, přistoupí papež k závěrečné fázi, kdy prohlásí daného Služebníka Božího za blahoslaveného. „*Božím služebníkem se nazývá ten katolický křesťan, jehož beatifikační nebo kanonizační kauza byla zahájena.*“²⁵ Pokud je Božích Služebníků více, je určen jeden služebník jako *hlava* skupiny a ostatní jsou vyjmenováni jako *druzi*.²⁶ Při beatifikaci dává papež povolení, aby se daný Služebník mohl nazývat blahoslaveným a aby se mohl každoročně slavit jeho svátek anebo památka podle církevních předpisů (závazná či nezávazná).

23 NĚMEC, J. *Cesta ke kanonizaci*, s. 24.

24 Tamtéž, s. 80.

25 *Sanctorum Mater: Acta ČBK*, s. 106, čl. 4 § 2.

26 V kauze františkánských mučedníků je celý název: *Beatificationis seu declarationis martyrii servorum Dei FRIDERICI BACHSTEIN ET XIII SOCIORUM ordinis Fratrum Minorum in Odium Fidei, Uti Fertur, Interfactorum 1611. Viz Pozitio super martyrio.*

V současné době neprobíhá obřad beatifikace pouze v chrámu sv. Petra v Římě, ale často na místech, kde papež vykonává svou evangelizační návštěvu. Tuto praxi upřednostňoval papež Jan Pavel II.

Na závěr je blahoslavený zapsán do Římského Martyrologia. První závazné a vzorové vydání knihy Martyrologium Romanum, určené pro liturgické potřeby, vyhlásil ve své reformě papež Řehoř XIII.²⁷ roku 1584. Na tuto reformu o několik set let později navázal papež Pavel VI. Apoštolským listem *Mysterii paschalis*²⁸ a vyhlášením nového Římského všeobecného kalendáře roku 1969, který v duchu norem II. Vatikánského koncilu slaví památky svatých (blahořečených), kteří mají skutečně obecný význam. Papež Jan Pavel II. vyhlásil nový typ tzv. *editio typica* tohoto martyrologia: *Martyrologium Romanum ex decreto Sanroancti Oecumenici Concillii Vaticani*.²⁹ Těmito důležitými reformami se sjednotila liturgie úcty ke svatým v univerzálním katolickém kalendáři. Po mnoha letech panuje jednota požadavků Kongregace pro svatořečení s Kodexem kanonického práva, s liturgií a kalendářem.

1. 4 Šetření zázraku

Církev požaduje k beatifikaci vyznavačů (u mučedníků tato podmínka není nutná) a vždy ke kanonizaci ať vyznavačů či mučedníků ověřený zázrak. Autorem autentického zázraku je Bůh, kandidáti beatifikace nebo kanonizace jsou pouze přímluvci. Zázrak je viditelné znamení, které se nedá vysvětlit přirozeným rozumem, ale pouze zásahem Božím v kontextu náboženské víry. Pojetí zázraku dnes úžeji vymezují přírodní vědy, co se považovalo před 100 lety za zázrak, je dnes možné vyložit jako např. psychosomatický fenomén autosugesce.

Zázrak předpokládá pověst svatosti, protože jinak by se věřící na dotyčnou osobu neobraceli. „*Někteří teologové nazývají zázraky „digitus Dei“, prst Boží, který se projevuje mimořádně v rozličných potřebách. V případě Kristově jsou takové zjevy dokonalé a bezpochybné. V případě svatých je zapotřebí dokumentovat*

27 ADAM, A. *Liturgický rok*, s. 197.

28 Tamtéž, s. 198.

29 Tamtéž, s. 197.

*takové nevysvětlitelné skutky fakticky a teologicky. Existuje-li však fama miraculorum (pověst zázraků), je to znamení, že je tu „prst Boží“, neboli že zázrak existuje“.*³⁰ Ve většině případů, které se citují v souvislosti s důkazy svatosti kandidátů, se jedná o zázraky uzdravení z nevléčitelných a těžkých nemocí. Kritéria posouzení zázračného uzdravení jsou: „... nemoc musí být smrtelná, musí být ve svém posledním stádiu, použité léky nebyly schopné nemocného uzdravit, uzdravení musí být okamžité, uzdravení musí být dokonalé a úplné, nesmí mu předcházet ulehčení, uzdravení musí být stabilní a trvalé“.³¹

Autentický zázrak musí být vždy navázán na dílo spásy a na existenci království Božího. Každý světec ve svém životě dokazuje existenci nadpřirozena a zázrak je viditelnou spojnicí mezi církví bojující, putující i vítěznou.

Postup uzavření procesu ověření zázraku jsem už popsala v kapitole: Orgány beatifikace.

*„Mimoto vložila církev do ročního okruhu památky mučedníků a jiných světců, kteří byli mnohotvárnou Boží milostí přivedeni k dokonalosti a už dosáhli věčné spásy. V nebi zpívají Bohu dokonalou chválu a přimlouvají se za nás.“*³²

Na závěr kapitoly bych ráda poukázala na aktuální stav procesů beatifikace a kanonizace - Kongregace vydala v roce 2007 instrukci *Sanctorum Mater*, v níž připomíná nutnost provést ještě v diecézi dokumentaci zprávy o alespoň jednom prokázaném mimořádném vyslyšení proseb na přímlovu Služebníka Božího. Teprve po vyhodnocení a uznání věrohodnosti této zprávy může Kongregace uzavřít druhou část procesu a předložit svatému Otci návrh, aby Služebníka Božího prohlásil za blahoslaveného.³³

30 NĚMEC, J. *Cesta ke kanonizaci*, s. 69.

31 Tamtéž, s. 71.

32 *Dokumenty 2. vatikánského koncilu*, Praha: Zvon, 1995, s. 104, ISBN 80-7113-089-3.

33 Tiskové středisko České biskupské konference 2009, článek: *Současný stav a postup kanonizačního procesu kardinála Josefa Berana*, [cit. 2009-11-15], dostupné na <http://tisk.cirkev.cz>.

2 ČTRNÁCT FRANTIŠKÁNSKÝCH BRATRŮ U PANNY MARIE SNĚŽNÉ

2.1 Rudolf II. a jeho doba

Rudolf II. (1526 – 1612) musel v Čechách čelit mnoha problémům, jak náboženským, tak politickým. Jeho bratr Matyáš získal díky libeňské smlouvě z roku 1608 vládu nad Moravou a Slezskem.³⁴ V Rudolfových očích to byl ústupek a císař se s ním nemohl vnitřně vyrovnat. České království bylo rozděleno i nábožensky. Habsburkové a část šlechty (Zdeněk Popel Lobkovic, Adam ze Štamberka., Vilém Slavata, Jaroslav Bořita z Martinic ...) kontra šlechta protestantská (Václav Budovec, Jáchym Ondřej Šlik, Karel starší ze Žerotína ...).³⁵ Rudolf II., v té době už starý a rozkolísaný panovník, vydal za účelem smíření roku 1609 tzv. *Majestát*, kterým potvrdil rozsáhlé náboženské svobody pro všechno obyvatelstvo českého království (jev v tehdejší Evropě zcela ojedinělý). V katolickém táboře panovalo zděšení, naopak čeští stavové přijali tuto záruku svobody s radostí. Císař Rudolf v *Majestátu* mj. říká: „*I chtějíe My tomu, aby v tomto království mezi všemi stavy, jakož i stranou pod jednou, tak i často dotčenou stranou pod obojí, všemi věrnými a milými poddanými Našimi, nyní i na budoucí časy všeliká láska, svornost, pokoj a dobré srozumění k vzdělání a zachování obecného pokoje zůstávali, každá strana náboženství své, v kterémž ve spasení svého důvěřuje, volně a svobodně bez utiskování a všech překážek jedni druhým provozovati mohla ...*“³⁶

V létě 1609 se na scéně objevuje druhorozený syn arciknížete Karla Štýrského, pasovský biskup Leopold.³⁷ Byl to mladý muž překypující elánem a dychtivostí po moci. Rudolf II. jej využil jako energického protihráče proti Matyášovi. Leopoldovi se díky pomstychtivosti císaře naskytl možnost rychlého

34 MEDEK, V. *Cesta české a moravské církve staletími*, Praha: Česká katolická charita, 1982, s. 181, ISBN nevedeno.

35 Tamtéž, s. 181 – 183.

36 MEDEK, V. *Františkánští mučedníci z roku 1611*, In *Bohemia Sancta*, Praha: Česká katolická charita, 1989, s. 223, ISBN nevedeno.

37 KADLEC, J. *Přehled českých církevních dějin*, 2. díl, Řím: Křesťanská akademie, 1987, s. 68, ISBN 80-7113-003-6.

zbohatnutí. Bylo známo, že císař Rudolf vlastní dostatek finančních prostředků, ovšem nerad je vydává. Leopold začal, s císařovým tajným souhlasem, najímat armádu na ochranu habsburských zájmů. „*Tvořily jej dva pěší pluky pod vedením Karla Ludvíka ze Sulzu a Adama z Trautmannsdorfu a dva pluky jízdní (12 setnin arkebuzírů a 14 setnin kyrysníků), kterým veleli polní maršálek Michal Adolf z Althanu a plukovník Vavřinec Ramée*“.

Leopoldovi brzy došly finance na tak velký podnik, Rudolf II. se proto snažil přesunout finanční odpovědnost na české stavy s tím, že pasovské vojsko nevstoupí na území Čech, pokud jim čeští stavové vyplatí žold. Šlo tedy o vydírání, přesto stavové začali jednat o půjčky. Také arcikníže Matyáš protestoval a požadoval rozpuštění Leopoldovy armády. Představitelé zemské vlády si stěžovali na hrozbu pasovské armády císaři Rudolfovi.³⁸

V prosinci roku 1610 se téměř deset tisíc žoldnéřů přesunulo na jih Čech, zmocnili se Českých Budějovic, Tábora a obsadili Beroun. Pasovští vojáci cestou drancovali a plenili. Veřejné mínění je odsoudilo jako agresory, toto stanovisko vyjadřovali mj. i papežský nuncius Giovanni Salvaggio a španělský vyslanec Baltazar Zuniga. Ti také 7. 2. požadovali, aby Leopold své vojsko zastavil.³⁹ Leopold o několik dní později začal postupovat ku Praze.

Pražané nebyli na útok připraveni, stavové stačili najmout pouze několik tisíc vojáků. Hlavní vojenskou sílu tak představovala měšťanská milice, kterou doplnily na poslední chvíli zástupy chasy. „*Pod názvem 'chasa' zahrnovali současníci sociálně různorodou masu městského obyvatelstva, v níž jednoznačně převažovaly vrstvy chudé a v sociálním smyslu krajně vznětlivé. Chasa byla snadno přístupná všem formám sociálních protestů a vstřebávala stejně snadno neklidné tendence městského vývoje jako cílevědomé podněty demagogů*“.⁴⁰

V ranních hodinách 15. 2. 1611 vtrhli pasovští na Malou Stranu přes Újezd, kde bylo město nejslaběji chráněno. Rozpoutal se boj muže proti muži, plný zběsilostí a zmatků. Postup pasovských dál do Prahy zmařila kovová mříž

38 JANÁČEK, J. *Rudolf II. a jeho doba*, Praha: Paseka, 2005, druhé vydání, s. 476, ISBN.

39 JANÁČEK, J. *Rudolf II. a jeho doba*, s. 483.

40 Tamtéž, s. 484.

v Mostecké bráně. Ovšem na Malé Straně a na Hradčanech se pasovští pustili do drancování a přitom nerozlišovali mezi katolíky a evangelíky.

Na Starém a Novém Městě začala drancovat chasa rozlíčená pronásledováním pasovských vojáků (několik jich pobila v klášteře v Emauzích).⁴¹ Antipatie proti katolické církvi, zvláště proti kněžím, nabyly reálné podoby pleněním a vražděním. Chasa vtrhla do kláštera Panny Marie Sněžné, 14 řeholníků brutálně zabila a klášter vydrancovala.

Arcikníže Leopold pro sebe zabral nový přepychový palác bankéře Lazara Henckla a opájel se pocitem vítězství.⁴² V první řadě si zabezpečil armádu, chtěl spojit zbytky pasovského vojska s pluky stavovských žoldnéřů. Všichni měli nyní společně složit přísahu císaři Rudolfovi a podřídit se Leopoldu Pasovskému. Přísaha se uskutečnila 17. 2. v předpolí Hradu.⁴³

K velkému překvapení se však Pražané nezalekli a Rudolfovu požadavku vpuštění císařské armády do svých měst se vzepřeli. Za necelý týden se Leopoldova strategie obsazení zbytku Prahy rozplynula.

Císař nakonec pochopil, že hlavní problém představuje vyplacení zadrženého žoldu, a 2. 3., bez jakékoli porady s Leopoldem,⁴⁴ vydal rozkaz, aby se začalo s likvidací pohledávek vojáků. Rudolf naléhal na pasovské velitele, aby si s odchodem z Prahy pospíšili, a sám už hledal možnost dorozumění s českými stavy na Starém Městě.

2. 2 Konvent bratří u Panny Marie Sněžné

Karel IV. dal roku 1347 založit kostel a klášter Panny Marie Sněžné pro karmelitánský řád. 25. 2. 1419 král Václav IV. povolil v tomto kostele přijímání pod obojí způsobou.⁴⁵ Tento krok nevedl však k náboženskému zklidnění, v kostele se konaly různé provokace a výtržnosti. Zajímavostí je, že v kostele mj.

41 KADLEC, J. *Přehled českých církevních dějin*, 2. díl, s. 68.

42 JANÁČEK, J. *Rudolf II. a jeho doba*, s. 485.

43 Tamtéž, s. 485 – 491.

44 Tamtéž, s. 490.

45 BEDRNÍČEK, P. *Příběhy pražských svatyní*, Praha: Volvox Globator, 2002, s. 198, ISBN 80-7207-480-6.

kázal Jan Želivský.⁴⁶ Za husitských bouří byli karmelitáni vyhnáni a kostel P. Marie Sněžné načas připadl husitům. Nedokončený kostel utrpěl značné škody za husitských válek a nebyl obnoven. Koncem 16. století zde bylo smetiště a útočiště městské lůzy.⁴⁷

Ke konci roku 1603 konal v Praze vizitace generální představený františkánského řádu P. František a Sosa.⁴⁸ Ten požádal císaře Rudolfa, aby klášter daroval františkánům. Ti neměli v Praze klášter od roku 1483, kdy byli vyhnáni z kostela sv. Ambrože.⁴⁹ Na přímluvu nejvyššího kancléře českého království Zdeňka Popela Lobkovice daroval císař „na věčné časy“ klášter františkánům. S darováním souhlasil papež Klement VIII. i pražský arcibiskup Zbyněk Berka z Dubé.⁵⁰

Kostel ležel v rozvalinách, ale v kapli P. Marie (dnes kaple sv. Michaela) se konaly bohoslužby. Bratři po dva roky bydleli u otců minoritů na Starém městě.⁵¹ V letech 1607 – 1610 byl klášter opraven, byli povoláni františkáni z několika evropských zemí k misii a šíření katolické víry v Čechách. Klášter a kostel Panny Marie Sněžné začal sloužit svému účelu.

Horlivost při hájení a šíření katolické víry vzbudila nenávist nekatolické části obyvatel Prahy, přidaly se i antipatie národnostní, protože řeholníci byli cizinci. Třetina obyvatel Prahy byla tehdy římskokatolická, další se hlásili k husitskému, kališnickému, českobratrskému vyznání.⁵² Ostatní byli luteráni a kalvíni.

Většina protestantů nazývali františkány „nepřáteli víry, sektáři, holenci, Boží blázni ...“ a nejednou je na ulici fyzicky napadli. Z pohledu katolické církve však nezklamali naděje: „*Kázali, zpovídali, zaváděli s bludaři náboženské hovory a disputace, veřejně i soukromě, vykládali měšťanům falešné zásady a bludy*

46 Jan Želivský: bývalý premonstrátský mnich, fanatický kazatel, vůdce chudiny, pohřben v kostele P. M. Sněžné

47 EKERT, F. *Posvátná místa královského hlavního města Prahy*, reprint z roku 1883, Praha: Volvox Globator, s. 46 – 48, ISBN 80-7207-042-8.

48 MINAŘÍK, K. OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských řádu sv. Františka*, Praha: Dědictví Svatojánské, 1911, s. 45, ISBN nevedeno.

49 BEDRNÍČEK, P. *Příběhy pražských svatyní*, s. 199.

50 Tamtéž, s. 199.

51 MINAŘÍK, K. OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských z řádu sv. Františka*, s. 45

52 Tamtéž, s. 50.

*Lutherovy, Husovy a Kalvinovy. Činnost jejich byla známa až v Římě, neboť v instrukci, kterou dala kurie římská nunciovi Antonínu Caëtanovi dne 23. května r. 1607, vypravuje se, že veliké pokroky činí v Praze řády mnišské, a to Dominikáni, Františkáni a Jesuité ...*⁵³ P. Klement Minařík dále cituje P. Fortunáta Huebra, který líčí působnost františkánů slovy: „*Noví františkáni začali velmi horlivě kázati a tím mocně působili na srdce posluchačů ...*“⁵⁴

Jedním z veřejných incidentů proti františkánům u Panny Marie Sněžné bylo vtržení protestantů do Mariánské kaple roku 1609. Z hlavy sochy Panny Marie ukradli zlatou korunku, potom vpadli do kláštera, bili řeholníky a hrozili jim zničením, budou-li nadále kázat proti husitskému a kališnickému učení.⁵⁵

Františkáni měli možnost uchýlit se do některého jiného kláštera, řeholníci však setrvali na místě své služby. Toho času představený konventu P. Bedřich Bachstein⁵⁶ povzbuzoval své spolubratry k vytrvalosti a statečnosti, rozkázal zavírat kostel přede mší a po ní jako večer a zajistit všechny vstupy do kláštera. Kvůli bezpečnosti neměl nikdo z bratří opustit klášter. 14. února vykonali bratři zpověď a svěřili klášter, kostel i své životy do rukou Božích.⁵⁷

*15 . 2. po mši svaté v 10 hodin dopoledne přitáhla ozbrojená lůza ke kostelu P. Marie Sněžné a k františkánskému klášteru. Jedna část vpadla do chrámu, druhá dobývala bránu kláštera, třetí zástup lidu obklíčil kostel a později i klášter“.*⁵⁸ Někteří bratři byli ubiti přímo v kostele, někteří v klášteře. Asi hodinu trvalo, než se sekerami podařilo prosekat bránu kláštera.⁵⁹ Čtyři františkáni se skryli na půdě kostela a třem se podařilo dostat až do malé kostelní věžičky. Všech sedm ukrytých řeholníků se podařilo vyzbrojené lůze najít a zabít.

„Jiní vrazi proslídili všechny cely a dílny kvůli kořisti. Vyplenili zásoby potravin, odnesli domů nádobí z kuchyně a refektáře, v dílnách se zloději z města

53 MINAŘÍK, K. OFM *Pražští mučedníci*, Bratislava: Serafín, 1991, s. 19, ISBN 80-85310-09-0.

54 MINAŘÍK, K. OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských z řádu sv. Františka*, s. 37.

55 MINAŘÍK, K. OFM *Pražští mučedníci*, s. 8.

56 Tamtéž, s. 19.

57 MINAŘÍK, K. OFM *Pražští mučedníci*, s. 19.

58 Tamtéž, s. 19.

59 SUSA, Z. O putování z Praha až na konec světa 1991- 1996 *Pražští mučedníci, Kostnické jiskry*, 1996, roč. XI, č. 3, str. 3.

*i ciziny zmocnili pláten a látek. Rozkradli různé nástroje a lůžkoviny. Z klášterního dvora odvedli a odnesli do svých domovů všechno domácí zvířectvo. Na jednom obraze je vidět, jak nějaký muž si ze dvora žene domů dva vepře. Tak byl celý konvent dokonale vypleněn“.*⁶⁰

Řádění chasy způsobilo u pražského obyvatelstva oprávněnou hrůzu, řada lidí nevycházela z domu. Mrtvoly františkánských bratří ležely tři dny nepohřbeny. „*Teprv v sobotu dne 19. února přišla tajně do kláštera hraběnka Marie Maxmiliána, manželka purkrabiho Adama ze Šternberka, rozená z Hohenzollernu, a paní Anna, rozená Perperova z Rakous, vdova po místokancléři Janu Jindřichu z Písnice a na Šenpachu, aby pohřbily mrtvoly františkánů. Přinesly s sebou drahá, bílá roucha, jimiž uctivě pokryly mrtvoly zavražděných řeholníků, které zatím přinésti daly do křížové chodby. Hned potom jim vystrojily pohřeb a daly uložití mrtvoly do společného hrobu v křížové chodbě, a to prostě do hlíny bez rakví“.*⁶¹

Vůdcové bouře proti klášteru neušli trestu. Pobouření byli oba nunciové Čech i Moravy, arcibiskup Karel z Lamberka, řada biskupů a katolická šlechta. O potrestání viníků se jednalo s králem Matyášem a s českými stavy. Někteří z vrahů byli popraveni 18. 4. 1611.⁶²

2. 3 Čtrnáct františkánských mučedníků

Úcta k bratřím jako mučedníkům vznikla záhy po jejich smrti. Později byly jejich ostatky přeneseny a uloženy v oltáři sv. Petra z Alkantery v kapli sv. Michaela, kde se nacházejí dodnes. Již v roce 1677 usiloval o jejich beatifikaci provinciál řádu Bernard Sannig⁶³ a roku 1698 byla odeslána žádost o jejich blahořečení do Říma - tehdy k beatifikaci nedošlo, výsledkem jednání je vyhlášení čtrnácti mučedníků za ctihodné.⁶⁴

60 MINAŘÍK, K. OFM *Pražští mučedníci*, s. 17.

61 Tamtéž, s. 26.

62 EKERT, F. *Posvátná místa královského města Prahy*, s. 60.

63 Tamtéž, s. 62.

64 Tamtéž, s. 62.

Seznam mučedníků:

P. BACHSTEIN Bedřich, vikář, český kazatel, původem z vesnice Pěná u Jindřichova Hradce

P. MARTINEZ Jan, Španěl, sakristián

P. ŠIMON, Francouz, almužník

P. DALMASONI Bartoloměj, Ital z Ponte di S. Piero u Bergama, který měl na starosti stavbu kostela

Ti všichni byli kazatelé, zpovědníci a lektoři teologie.

Br. Jeroným, svobodný baron z ARESE, Ital z Milána, jáhen

Br. DAVERIO Kašpar, Ital z Bosto u Varese, podjáhen

Br. Jakub z AUGSBURGU, minorista

Br. Klemens ze Švábska, minorista

Br. Jan, kandidát teologie, novic

Br. ZELD Kryštof, Holanďan, starší kuchař

Br. DIDAK Jan, krejčí

Br. RODE Jan, Ital z Monte Piano u Brescia, zahradník a pomocný kostelník

Br. Emanuel, mladší kuchař

Br. Antonín, novic, pomocník v kuchyni⁶⁵

Je zajímavé srovnat tento seznam P. Minaříka se seznamem pocházejícím z nějaké evropské františkánské kroniky. Jako příklad jsem vybrala kroniku P. Greidera *Germania Sacra* z roku 1777, jak ji ve svém díle *Articuli* cituje P. Franciscus M. Paolini:⁶⁶

„En circumstantias Martirii ... P. Fridericus Bachstein ... framea, lateri, et cordi immissa peremptus. - 2. V. P. Ioannes Martinez, al. Martiniz, Hispanus ..., in Controversiis S. Fidei bene instructus, cui Ciborium, hostias consecratas concludens, ad locum tutum amoventi, sacrilego gladio brachium amputatum est: Ciboro exin humi prostrato, et super hanc sacratis hostiis effusis: cum autem hic ictus virum istum vita immediate non spoliaverit, novus ei inflictus est, qui caput duas partes dispescuit, et filum vitae abruptit. - 3. V. P. Simon de Francia ... fuste capiti impacto, et ense, aliquoties corpori infixo, vita hac terrestri exidit. -

65 MINAŘÍK, K. *Pražští mučedníci*, s. 11.

66 Viz příloha II.

4. **V. P. Bartholomaeus de Bergano** ..., fustibus, taureis, et flagellis tamdiu caesus, donec emiserit spiritum. - 5. **V. F. Hieronymus de Mediolano**, ante imaginem B. V. Mariae preces in ambitu fundens, longo gladio, corpori infixo, perforatus, occubuit. - 6. **V. P. Casparus de Varesio**, una cum FF. **Iacobo et Didaco**, qui mox tangentur, largis fustium verberibus supra tectum, et in turrem fugatus, haud absimilis avibus tecto insidentibus, globo ex sclopeto emisso, traiectus est. - 7. **V. F. Iacobus de Augusta**, F. **Caspari** in passione socius.- 8. **V. F. Clemens**, Germanus, Minorista, acuta ascia, caput in duas partes secante, necatus est. - 9. **V. F. Ioanes**, Clericus Novitius, trium ultimorum FF. In Martyrio Comes. - 10. **V. F. Christophorus**, Laicus, aetate grandaevus, Germanus, coquus, acri et oblonga ascia capite laesus, et clavis muricatis in tergo, et capite compunctus, punctum aeternae, uti pie creditur, felicitatis tetigit. - 11. **V. F. Didacus**, Laicus, Germanus, FF. **Caspari**, et **Iacobi**, in genere martirii socius. - 12. **V. F. Emanuel**, Laicus, Germanus, Coquus. - 13. **V. F. Ioannes de Monte Piano**, Laicus, Italus, Coquus.- 14. **V. F. Antonius**, Laicus, Italus, Novitius, hi tres una cum F. Ioanne, Clerico, Novitio, partim per enses, et gladios, partim per clavos muricatos et hastas ex hac vita amoti, palmam martyrii assecuti sunt.⁶⁷

Představený kláštera P. Jiljí Smoud (Schmaudt) a bratr Jindřich - kostelník byli v době přepadení kláštera na cestě z Vídně. Do Prahy se už nevrátili. Jako příklad bratrské lásky mezi katolíky a protestanty svědčí i událost, kdy protestant Kašpar Melichar ze Žerotína ukryl na svém zámku u Kutné Hory P. Smouda. P. Smoud se do pražského kláštera už nevrátil, odešel do Svaté země, kde sloužil poutníkům.

67 PAOLINI, F., M., OFM *Articuli - Beatificationis seu declarationis martyrii servorum Dei Friderici Bachstein sacerdotis professi et XIII sociorum ex ordine fratrum Minorum*, Praha: Ordinis Fratrum Minorum, 1935, s. 25 – 26, ISBN neuvedeno.

3 HISTORIE PROCESU BEATIFIKACE 14-TI FRANTIŠKÁNSKÝCH MUČEDNÍKŮ Z KONVENTU P. MARIE SNĚŽNÉ V PRAZE

3.1 Období od roku 1611 do roku 1628

Císař Rudolf se zřekl roku 1611 trůnu ve prospěch svého bratra Matyáše. Ten byl 22. 5. téhož roku korunován na českého krále.⁶⁸

Dne 7. 9. 1611 se v Brně konala provinciální kapitula františkánského řádu. Čeští stavové a král Matyáš požádali o obnovení konventu u P. Marie Sněžné a slibovali novým řeholníkům podporu a ochranu.

P. Minařík popisuje událost příchodu bratří sv. Františka takto: „*Dojemný byl průvod, jež spatřili Pražané ve vigílii sv. Šimona a Judy, dne 27. října r. 1611. Ulicemi ubíralo se šest řeholníků, kteří se hlasitě modlili. Hlavy měli nepokryté, nohy bosé a postavy jejich halilo hnědé roucho, které spínal okolo pasu hrubý opasek. V čele kráčel představený, nesa veliký kříž. Takovým způsobem vrátili se Františkáni do Prahy, aby působili na místě, krví mučednickou posvěceném*“.⁶⁹

Události spojené s vpádem pasovských vojsk byly mezi pražským obyvatelstvem stále živé. Historik Zdeněk Susa uvádí ve své stati v Kostnických jiskrách, že se obléhání kláštera 15. 2. 1611 zúčastnilo asi dva tisíce lidí⁷⁰. Na druhou stranu si mnozí katolíci i nekatolíci vážili františkánských mučedníků pro jejich statečnost. Mnozí přicházeli k jejich hrobu a prosili o přimluvu. Kolovala také svědectví o nadpřirozených jevech v kostele P. Marie Sněžné, ať se jednalo zpěvy či nevysvětlitelnou záři. Zde bych uvedla zvláště svědectví Pavla Lopatského⁷¹. Pan Pavel 31. ledna roku 1697 před svědky a notářem vypověděl toto: „*Dominus Deus dedit signum per lumina, et multi homines id viderunt*

68 Manželka Matyáše II. byla ve III. řádu sv. Františka a chtěla františkánským mučedníkům vystavět mramorovou hrobku, zemřela dříve, než stačila svůj záměr realizovat. Viz MINAŘÍK, K., OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských z řádu sv. Františka*, s. 87.

69 MINAŘÍK, K. OFM *Pražští mučedníci*, s. 82.

70 SUSA, Z. O putování z Prahy až na konec světa 1991- 1996 Pražští mučedníci, *Kostnické jiskry*, 1996, roč. XI, č. 3, s. 3.

71 MINAŘÍK, K. OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských z řádu sv. Františka*, s. 125.

*dicentes, quod Dominus Deus sanguinem innocentem per hoc manifestaverit.*⁷² Další svědectví je výpověď Jana Ignáce Dlouhoveského, děkana kapitoly u sv. Víta a Milevitánského biskupa, kterou učinil 15. listopadu 1697 ve své rezidenci v Praze.⁷³ „*Post eorum occisionem eadem Ecclesia B. Virginis ad Nives compluribus noctibus, splendidi luce circumfulserit. Cantus Franciscanorum more auditus fuerit, processionaliter circumferentes 14 Eccle siam visi, ita ut universaliter inno centes Martyres proclamati fuerit. Quare populus Catholicus eorum Sepulchrum devotionis et gratiarum acquirendarum causa visitare consuevit.*“⁷⁴ Obě svědectví jsou součástí tzv. *Articuli* F. M. Paoliniho⁷⁵

Noví františkáni začali slavit památku mučednické smrti svých předchůdců první neděli po patnáctém únoru.⁷⁶ Velký důraz kladli bratři na úctu k Nejsvětější svátosti oltářní, protože došlo k Jejímu znesvěcení. Při vpádu lůzy do kostela 15. února 1611 chtěl P. Martinez zachránit Nejsvětější svátost proti velké a ozbrojené přesile. Statečný kněz byl na místě rozsekán a hostie pošlapány.⁷⁷ Při slavné mši u P. Marie Sněžné byla od roku 1612 zařazena adorace Nejsvětější svátosti, v kázání řečník mj. zmínil i mučedníky z roku 1611 (nebylo povoleno mluvit přímo o svatosti, pouze se mluvilo o událostech a ctnostech mučedníků). Františkáni také zorganizovali průvod s Nejsvětější svátostí, ve kterém šlo čtrnáct františkánů s hořícími svícemi.⁷⁸

Úctu k mučedníkům sledoval také pražský arcibiskup Jan Lohel (1612 – 1622).⁷⁹ Roku 1615 arcibiskup Jan požádal františkánského provinciála o otevření hrobu (*rekognoscace*) mučedníků od P. Marie Sněžné. Podle svědectví

72 Překlad: Pán Bůh dal po jejich vraždě znamení světly, mnoho lidí to vidělo a pravili, že Pán Bůh nevinně prolitou krev tím vyznamenává.

73 MINAŘÍK, K. OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských z řádu sv. Františka*, s. 130.

74 Překlad: Po jejich zavraždění kostel P. Marie Sněžné po přemnoho nocí byl ozářen jasným světlem. Bylo také slyšet zpěv dle františkánského způsobu, bylo též vidět čtrnáct řeholníků jít kostelem v průvodu, takže byli za nevinné mučedníky. Lid katolický navštěvoval jejich hroby, aby vykonali pobožnosti a vyprosili si milosti od Boha.

75 PAOLINI, F. M. OFM *Articuli- Beaticationis seu declarationis martirii servorum Dei...*, s. 34.

76 MINAŘÍK, K. OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských z řádu sv. Františka*, s. 84.

77 MINAŘÍK, K. OFM *Pražští mučedníci*, s. 14.

78 MINAŘÍK, K. OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských z řádu sv. Františka*, s. 89.

79 Lohelius Jan: 12. pražský arcibiskup, premonstrátský mnich, později generální vikář premonstrátského řádu a strahovský opat. Horlivě vystupoval proti protestantům, dal např. zbořit protest. kostel v Hrobech. V letech 1618 – 1621 žil v emigraci ve Vídni. Po návratu do Pražské arcidiecéze zakázal roku 1622 přijímání pod obojí způsobou. Viz KETTLER, J. *Dějiny pražské arcidiecéze*, Praha: Zvon, 1993, s. 202, ISBN 80-7113-079-6.

mrtvoly nepodlehly rozkladu a nezapáchaly, přestože nebyly pohřbeny v rakvích.⁸⁰ Hned po prohlídce byly ostatky pochovány v kapli Panny Marie - dnes kaple sv. Michaela. O celé akci existuje zápis, který se dnes nachází v Archivu pražského arcibiskupství. Ukázku zápisu přikládám v příloze.⁸¹

Důležitým počinem bylo sepsání kroniky vydané roku 1624 ve Vídni, která líčí 15. únor 1611 s poměrně malým časovým odstupem. Autorem je Jeroným Strasser, františkánský mnich z rakouské provincie.⁸² Kronika s názvem *Illustré martyrium quatuordecim Fratrum Minorum regularis observantiae ab haereticis Pragae pro fide catholica occisorum* se dnes nachází v historické knihovně v konventu P. M. Sněžné v Praze. Její titulní stranu, kde jsou vyobrazeni františkánští mučedníci se zbraněmi, kterými byli zabiti, naleznete v příloze práce.⁸³ Na rytině je zobrazen motiv mučedníků - světců spolu s atributy smrti. Jde o důkaz kanonizačních snah česko-rakouské provincie. Veřejná úcta ani zobrazování mučedníků jako světců nebyla v době vzniku kroniky oficiálně zakázána, ke zlomu dochází až s dekrety papeže Urbana VII. Roku 1634. „*Podle dispozice papeže Urbana VIII. je zakázáno, aby Boží služebník byl předmětem veřejného církevního kultu bez předchozího povolení Apoštolského stolce. Tyto dispozice žádným způsobem nebrání soukromé úctě k Božímu služebníkovi a spontánnímu šíření jeho pověsti svatosti nebo mučednictví.*“⁸⁴

První dvě veřejná svědectví o pražských mučednících byla sepsána v arcibiskupské kanceláři ve Vídni roku 1623 a roku 1624. Obě svědectví byla zaznamenána za přítomnosti notáře a dvou svědků. První svědectví je svědectví nejvyššího maršálka vojsk císaře Rudolfa II. Adolfa hraběte Althala. Ten často pobýval v Praze, znal se osobně s páterem Jiljím i ostatními bratry františkány. Hrabě Althal dosvědčuje mučednictví z příčiny věrnosti katolické víře.⁸⁵ „... *scientiae suae causam eam reddens, quod tunc temporis exercituum*

80 MINAŘÍK, K. OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských řádu sv. Františka*, s. 86.

81 Příloha V.

82 KAŠPAR, J. Titulní list knihy Jeronýma Strasera s vyobrazením čtrnácti zavražděných pražských františkánů s atributy mučedníků - světců, *Historia Franciscana*, Praha: Provincie bratří františkánů, 2004, s. 44, ISBN neuvedeno.

83 Viz příloha III.

84 *Sanctorum Mater- Acta ČBK*, s. 141 – 142, č. 117 § 1, § 2.

85 MINAŘÍK, K. OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských řádu sv. Františka*, s. 113.

*praelibati Imperatoris Rudolphi supremus Mariscalchus fuerit, et Pragae existens, dictos R. Patres et Fratres, ante eorum interemptionem, una cum aliis militiae officialibus saepius revisitaverit, confessarium R. P. Fr. Aegidium, illorum guardianum, habuerit, de vita et moribus eorum nil unquam sinistri audierit, et praedicta per plures annos in eos committi maximo cum dolore viderit, et dehinc sciverit sciatque ipsos R. Patres et Fratres ob nullam causam, quam ipsam sanctam fidem catholicam, ut dictum est, ita saeve trucidatos et enecatos fuisse.*⁸⁶ *Protocollus Postulationis generalis, par. 56.*⁸⁷ Druhé svědectví je prohlášení Zdeňka Popela z Lobkovic z roku 1624⁸⁸ „...*Deo ter Optimmo Maximo in paupertate, oboedientia et castitate fideliter serviebant eiusque Majestatem die noctuque pro amicis et inimicis sedulo exorat.*“⁸⁹ Zdeněk z Lobkovic zastával za Rudolfovy vlády úřad nejvyššího kancléře a zasloužil se o darování kostela P. Marie Sněžné františkánskému řádu. Kancléř se s pražskými františkány osobně znal a měl je ve veliké úctě. Také je poprosil o modlitbu za potomka, který z manželství s Polyxenou, dcerou pána z Perštejna, nepřicházel.⁹⁰ „...*aby bratři prosili Boha, blahoslavenou Pannu Marii a všechny svaté, bude-li to ke cti a slávě jeho Božské velebnosti, aby mi Bůh dal syna a aby v milosti Boží žil a umřel.*“⁹¹ Roku 1609 se narodil manželům syn Václav Eusebius.⁹² Je zajímavé podívat se na svědectví z 20. století, kdy na přímluvu františkánských mučedníků se 15. 2. 1998 narodil manželům Hoškovým (po komplikovaném těhotenství i porodu) zdravý syn Vojtěch.⁹³

86 Překlad: ... ježto byl toho času nejvyšším maršálkem vojsk císaře Rudolfa, přebýval v Praze a ty důstojné otce a bratry před jejich pobitím spolu s jinými důstojníky častěji navštěvoval, a za zpovědníky měl. O jejich životě a mravech nikdy neslyšel nic špatného a viděl s velikou bolestí několik let, jaké křivdy se jim dějí, a z toho tedy poznal a ví, že ti důstojní otcové a bratři pro žádnou jinou příčinu, leč pro svatou víru katolickou, jak pověděno bylo, tak krutě byli pronásledováni a zavražděni.

87 PAOLINI, F. M. OFM *Articuli- Beatificationis seu declarationis martyrii servorum Dei F. Bachstein sacerdotis proessi et XIII sociorum ex ordine fratrum Minorum*, s. 12 – 13.

88 MINAŘÍK, K. OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských z řádu sv. Františka*, s. 114.

89 Překlad: ...Bohu všemohoucímu v chudobě, poslušnosti a čistotě věrně sloužili a Jeho velebnost ve dne i v noci horlivě vzývali za přátele i nepřátele...

90 EKERT F. *Posvátná místa královského hlavního města Prahy II*, s. 57.

91 Viz svědectví Zdeňka Popela z Lobkovic, MINAŘÍK, K OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských z řádu sv. Františka*, s. 113 – 115.

92 Václav František Eusebius (1609 – 1677) majitel bavorského panství Stenstein a zaháňského knížectví, zastával funkci vrchního maršálka a presidenta válečné a tajné rady. HALADA, J. *Lexikon české šlechty*, Praha: Akropolis, 1992, s. 93, ISBN 80-901020-3-4.

93 *Pozitio super martyrio*, Řím 2004, s. 273.

Po bitvě na Bílé hoře vyhrálo katolické křídlo, Habsburkové v čele s císařem Ferdinandem se snažili zajistit v Čechách politickou i náboženskou stabilitu. Císař Ferdinand si vzal za ideál panovníka, který usiluje o spásu poddaných, zajišťuje pořádek a stabilitu. Ferdinand vycházel z názoru katolické církve, která učila, že mimo ni není spásy. Po bitvě na Bílé hoře se stala katolická církev církví vítěznou, spolu s panovníkem začala upevňovat své pozice. V první řadě šlo o obsazení far katolickými duchovními, povolání jezuitského řádu, zřízení reformačních komisí i nechvalně známých dragonád.⁹⁴ Císařským patentem z 31. července 1627, kdy byla z Čech vypuzena protestantská šlechta, vyvrcholily snahy Ferdinanda II. o tzv. rekatolizaci. „*Čí je země, toho je i náboženství*“.⁹⁵

3.2 Období 1627 – 1677

Roku 1627 přijeli františkáni provincie česko-moravsko-slezské, shromáždění v provinciální kapitule v Brně, reformu své řehole, „*...že šetřiti budou přísných pravidel sv. Františka, od téžto doby na místo dřívějšího názvu „Observantů“ mají jméno: Menších reformovaných bratří sv. Otce Františka.*“⁹⁶

Na pozvání císaře Ferdinanda II. přišli do Čech roku 1629 irští františkáni tzv. Hyberní,⁹⁷ kteří v Evropě i u nás oživilí scotismus.⁹⁸ V kostele Panny Marie Sněžné vznikl roku 1650, za podpory Hybernů i kardinála Harracha, vlastní studijní ústav.⁹⁹ Jeden z nejvýznamnějších učenců, který odtud vyšel, byl františkánský mnich Bernard Sannig.¹⁰⁰ Roku 1651 nařídil generální ministr řádu Petrus de Manero zřízení provinčních archívů, toto nařízení realizoval právě Bernard Sannig.¹⁰¹ Provinciál B. Sannig shromáždil všechny originální františkánské písemnosti do nově zbudovaného provinčního archívu, zároveň

94 MIKULEC, J. *Rekatolizace šlechty v Čechách*, Praha: Havran, 2005, ISBN 80-86515-54-0, s. 54 – 57.

95 Tamtéž, s. 55 – 59.

96 EKERT, E. *Posvátná místa královského hlavního města Prahy*, s. 61.

97 KADLEC, J. *Přehled českých církevních dějin II*, s. 121.

98 Skotismus: filozofický směr středověké filozofie, J. D. Scorus - františkánský mnich se snažil o syntézu myšlenek Tomáše Akvinského a sv. Františka z Assisi. Oproti čistě rozumovému poznání zdůrazňoval intuitivní zkušenost, po františkánském způsobu upřednostnil svobodnou vůli a lásku Boží.

99 KADLEC, J. *Přehled českých církevních dějin*, s. 121.

inicioval zřízení kronik jednotlivých klášterů.¹⁰² Samozřejmě, že se P. B. Sannig podrobně seznámil s prameny týkajícími se 14-ti zabitých františkánů z roku 1611.

Pater Sannig také zrušil okázalé průvody v kostele v den, kdy si bratři připomínali smrt svých mučedníků pro víru. Z jejich hrobu zmizely votivní dary i různé ozdoby, které by evokovaly veřejnou úctu. Dekret papeže Urbana VIII. *Coelestis Hieruselem* z roku 1634 zakazoval veškeré projevy veřejné úcty osobám, které nebyly oficiálně beatifikovány či jim úcta nebyla povolena Posvátnou kongregací. Mezi lidmi však byla úcta k františkánským mučedníkům rozšířená. Dokonce i františkáni přestoupili papežská nařízení a na razítku kláštera vyobrazili P. Marii s Ježíškem, jak se „vznáší“ nad čtrnácti mučedníky, kteří drží palmové ratolesti.¹⁰³ Na razítku je vyryt rok 1673.¹⁰⁴

Ptala jsem se na toto razítko v klášteře P. Marie Sněžné P. Regaláta Beneše. Razítko se při záboru kláštera roku 1950 ztratilo. „*Roku 1677 pokoušel se provinciál Bernard Sannig, aby Františkáni, r. 1611 umučení, za blahoslavence prohlášení byli*“.¹⁰⁵ Provinciál Sannig, který měl všeobecný rozhled, zaslal příslušná akta Kongregaci pro svatořečení do Říma. Postulátorem byl ustanoven P. Serafín da Varesio¹⁰⁶, který měl na starosti předběžná jednání eventuelní beatifikace. Součástí zasláných akt byl popis mučednické smrti františkánských mučedníků: *Litterae Testimoniales de ultima effusione Ossium Venerabilium I č. Fratrum nostrorum ... Pragae Anno 1611. die 15 Februarii occisorum pro fide Catholica* z 9. března 1677¹⁰⁷ kde se zdůrazňovala smrt, jako svědeckví

100 Sannig Bernard: původem slezský Němec, studoval v Praze a Římě, dvakrát zvolen provinciálem u Panny Marie Sněžné. Byl významným barokním filozofem, teologem, astronomem, fyzikem i historikem. Roku 1678 dokončil rukopis kroniky: *Chronika de originale constitutione Provinciae Bohemiae Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Reformatum*. Viz SOUSEDÍK, S. Filosofické dílo pražského františkána Bernarda Sanniga OFM, *Historia franciscana II*, Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2005, s. 151 – 162, ISBN 88-7195-016-5.

101 HLAVÁČEK, P. *Čeští františkáni na přelomu středověku a novověku*, Praha: Academia, 2005, s. 5, ISBN 80-200-1212-5.

102 Tamtéž, s. 10 – 11.

103 MINAŘÍK, K. OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských z řádu sv. Františka*, s. 94.

104 Tamtéž, s. 94.

105 EKERT, F. *Posvátná místa královského hlavního města Prahy*, s. 62.

106 *Pozitio super martyrio*, s. 11.

107 Tamtéž, s. 14.

„pravé“ víry a seznam zázraků, které se na přímluvu mučedníků staly. Jedná se o svědectví františkánského kněze P. Rudolfa Wawrobského, uzdraveného z očního neduhu a uzdravení dcery pana Adama Václava z Kokořova ve Štáhlavech.¹⁰⁸ Nejmladší dcera pana z Kokořova těžce onemocněla. Přivolaný lékař byl bezradný. Pan Adam Václav učinil slib, že pokud se jeho dcera uzdraví, že to sdělí veřejnosti a bude putovat ke hrobu mučedníků do Prahy. Dcera byla za necelou hodinu zdráva.¹⁰⁹ Tuto zprávu o uzdravení nemocné dívky obdržel představený pražského kláštera P. František Beges 1. ledna 1659¹¹⁰. Postulátor P. M. Paolini ve svých aktech toto svědectví uvádí: „... *Doctor Virt, verum etiam domestici mei, si opus sit, iuramento una mecum approbare poterunt. Rebus sic humanitus desperatis, ego patrocínio s. Ordinis, quem semper colui, vovi, si mihi Deus Ter Optimus Maximus nominatim per intercessionem SS. Martyrum Pragae monasterio modo Suae Reverentiae concredito ad Nives in illa Bohemorum Metropoli passorum, filiam meam salvam redderit, me no tantum publice hoc adicere, verum etiam quamprimum commoditas fuerit, Pragae, ubi iacent, me conferre et cofessione persoluta, signum in sacello, ubi (iacent) quiescunt, cum enarratione casus afferi et firssime proposui.*¹¹¹ V obou případech se nejedná o přímý zázrak, ale o vyslyšení modlitby na přímluvu 14-ti františkánských mučedníků. P. B. Sannig zaslal ještě svědectví P. Rafaela Dromsdorffa: *Confirmatio testimonii P. Rapaelis Drommsdorf de sanguine Martyrum* z 15. dubna 1678.¹¹² P. Dromsdorff dostal darem krabici s krví mučedníků, jak ji ze země sesbíral královský hudebník Krištof Zeckel v únoru 1611 v kostele P. Marie Sněžné.¹¹³ Ten také přidal svědectví o zázracích, které se v souvislosti relikvií děly. Provinciál Sannig zapečetil pouzdro na krabici a spolu s koulí, kterou byl jeden z mučedníků zabít, uložil do klášterního archívu.¹¹⁴ P. Minařík již

108 MINAŘÍK, K. OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražskýchz řádu sv. Františka*, s. 96.

109 Tamtéž, s. 92 – 93.

110 Tamtéž, s. 93.

111 PAOLINI, F. M. OFM *Articuli- Beaticationis seu declarationis martirii servorum Dei...*, s. 32 – 33.

112 *Pozicio super martyrio*, s. 14.

113 MINAŘÍK, K. OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských z řádu sv. Františka*, s. 91.

114 Tamtéž, s. 91.

neuvádí, zda v době, kdy psal svoje historické pojednání, bylo toto pouzdro ještě ve františkánském archívu uloženo. Jisté je, že dnes se tam nenachází.

O vývoji beatifikačního procesu byl informován i pražský arcibiskup Jan Bedřich z Waldštejna,¹¹⁵ ten také povolil otevření hrobu mučedníků za účelem podpory beatifikačního procesu. 5. března 1677 byl hrob, za účasti tří oficiálních svědků, otevřen. Provinciál P. B. Sannig dal vyzdít hrob a ostatky bratří do něj uložit.¹¹⁶

20. března 1677 obdržel P. B. Sannig dopis od Kongregace pro svatořečení, kde jsou jasné pokyny pro další postup v beatifikačním procesu „de non cultu“. Arcibiskup J. B. Waldštejn obdržel z Říma *in primatur* k zahájení vyšetřovacího řízení, za své zástupce ustanovil světicího biskupa Jana Ignáce Dlouhoveského a kanovníka Václava Bílka z Bilenberka.¹¹⁷ Provinciál Sannig určil *prokurátora* kauzy, byl jím P. Šebastián Schamborgen, učitel bohosloví v Praze. V Římě hájil zájmy pražských františkánů *postulátor* P. Serafín da Varesio.¹¹⁸ Proces, který se už rozeběhl, byl přerušen pro nedostatek financí ze strany pražských františkánů, přestože prokurátor procesu P. Schamborgen připojil k listinám odeslaným do Říma i pamětní list zastupitelstva města Prahy i podpurný list císaře Leopolda.¹¹⁹ Dnes už těžko můžeme hodnotit zastavení procesu pro nedostatek peněz, bylo to rozhodnutí daných osob v daném čase za určitých politicko-církevních podmínek.

Dařily se jiné věci, např. v roce 1669 připravili pražští františkáni velkou slavnost, Klement IX. svatořečil františkánského bratra Petra z Alkantery.¹²⁰ Oltář sv. Petra z Alkantery byl vystavěn právě nad hrobem františkánských mučedníků v kapli sv. Michala a nachází se tam dodnes.

115 Jan Bedřich hrabě z Waldštejna: narozen ve Vídni roku 1644, vstoupil do řádu Křížovníků s červenou hvězdou (1668 – 1694 velmistrem řádu), asketa, lidumil a podporovatel řeholního života. Zřídil domov pro přestárlé kněze. Zbaven funkce, protože odmítl platit papežský desátek na válku s Turky. Viz KETTNER, J. *Dějiny pražské arcidiecéze v datech*, s. 228.

116 MINAŘÍK, K. OFM. *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských z řádu sv. Františka*, s. 95.

117 Tamtéž, s. 97.

118 *Pozitio super martyrio*, s. 13.

119 MINAŘÍK, K. OFM. *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských z řádu sv. Františka*, s. 98.

120 Sv. Petr z Alkantery: narodil se ve Španělsku roku 1499. Tento františkánský mnich dostal povolení zachovávat přísnější formu řádového života. Pomáhal duchovními radami sv. Terezii z Avily. Vedl život v modlitbě a chudobě. Zemřel roku 1562 ve Španělsku.

3.3 Období 1680 – 1711

Roku 1680 navštívil františkánský konvent P. Marie Sněžné císař Leopold I.¹²¹ se svou ženou Eleonorou. Provázeli je tehdejší představený P. B. Sannig, v kapli sv. Michaela obě veličenstva poklekla u hrobu našich mučedníků a vykonala krátkou pobožnost.¹²²

„Praeterea ad eorum sepulchrum fiebant quotidianae visitationes et frequentes genuflexiones ac invocationes fidelium et eorum interventu asserut se obtinere varias gratias, imoipemet Caesar Leopoldus I. Pragae, anno 1680, die 18 Februari cum sua augusta Magdalena ducissa, nata de Neoburgo, dictae processioni devote interfuit et me, tunc guardiano conventus ad Nive praesente et inspiciente, accessit ex professo tumulum horum venerabilium servorum Dei ibidem oranto eosdemque flexis genibus invocando et longas protrahendo preces, quod et fecere plures legati, principes et ministri aulae eumdem comitantes.“¹²³

Takto popisuje návštěvu královského manželského páru s doprovodem P. Sannig. Toto svědectví se nachází v aktech P. F. M. Paoliniho z roku 1935.¹²⁴

Teprve roku 1690 obdržel prokurátor procesu P. Šebestián Schamborgen od římského postulátora P. Cherubína a Spoleto¹²⁵ obšírný návod, jak má proces obnovit, mj. sděluje, že zákonitá doba deseti let od podání žádosti P. B. Sanniga je promeškána (důvod k obnovení procesu).¹²⁶ K tomuto novému procesu „de non cultu“ P. Š. Schamborgen začal roku 1695 shromažďovat potřebné dokumenty.¹²⁷ Církevní soud probíhal jako šetření pod vedením arcibiskupa Jana Josefa hraběte

121 „...předobří císaři Ferdinandové a nyní nejjasnější Leopold „znamenití otcové vlasti“...“ Viz BALBÍN, B., SJ *Obrana jazyka slovanského, zvláště českého*, z latiny přeložil Dostál, J. Dr, Praha: Družstvo Přátel Studia, 1923, s. 32, ISBN neuváděno.

122 MINAŘÍK, K. OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských z řádu sv. Františka*, s. 100.

123 Překlad: Každodenně navštěvovali věřící jejich hrob (mučedníků), modlili se tam na kolenách a tvrdili, že se jim dostává na jejich přimluvu různých milostí od Boha. Ba sám císař Leopold I. se svou vznešenou chotí Magdalenou, rozenou z Neuburku, pobožně se účastnili té výroční slavnosti i průvodu dne 18. února roku 1680 a v mé (P. Sanniga) přítomnosti dle svého slibu přistoupil ke hrobu těch ctihodných Služebníků Božích a dlouho se modlil a vzýval je na kolenách, a podobně učinili i četní vyslanci, knížeta a komorníci, kteří je doprovázeli.

124 PAOLINI, F. M. OFM *Articuli- Beaticationis eu declarationis martirii servorum Dei*, s. 38.

125 Tamtéž, s. 101.

126 Tamtéž, s. 101.

Beunera,¹²⁸ který byl procesu beatifikace františkánských mučedníků příznivě nakloněn. Byla předložena a ověřena dvě *nepřímá* svědectví: hraběte Althana z roku 1623 a svědectví knížete Zdeňka z Lobkovic z roku 1624. P. Schamborgen se postaral i o nová *přímá* svědectví. Arcibiskupská komise vyslechla i pana Lukáše Fialu a pana Pavla Lopatského.¹²⁹ Pan Lopatský, stařec více než stoletý, vypověděl mj. i toto: „*Ego vidi, quod quidam Neo Pragensis civis, placentarum pistor, monstrantiam cum venerabili Sacramento ex templo exrulerit: Mea mater illum corripuit, quod male fecerit, ille reposuit, ut taceat, quod alias velit domum ipsius curare expugnari. Omnia praeterea, quae poterant, ex templo et monasterio exportarunt.*“¹³⁰ (Protoc. Post. Gen. Pag. 71)¹³¹ K aktům o mučednictví bylo přiloženo ještě svědectví biskupa Jana Ignáce Dlouhoveského a P. Bernarda Sanniga.¹³²

Přípravný proces šetření a sběru dokumentace byl dokončen roku 1698 akta byla následně odeslána do Říma Kongregaci pro svatořečení.

Kongregace prozkoumala jednotlivé dokumenty a svědectví, ale františkánští bratři beatifikováni nebyli. Hlavní důvod odkladu procesu beatifikace byl opět finanční. Bratři františkáni neměli dostatek peněz na hrazení výdajů jednotlivých komisí v Římě.¹³³ Jednoho však dosáhli, pražští mučedníci z roku 1611 byli prohlášeni za ctihodné. Zajímavé je zamyšlení profesora Susy, který v časopise Kostnické jiskry mj. píše: „*Čtrnáct mnichů, kteří nijak nevyprovokovali násilí proti sobě, zemřelo rukama jinověrců. Jejich příběh je*

127 Autoři dokumentů: P. Jeroným Štrasser (Illustre Martyrium, 1624), P. Marianus ab Oscelar (Chronika, 1625), Jiří Kruger (Sacri Pulveres, 1669), Bohuslav Balbín (Histor. Miscellanea, 1682), Rukopis prosečský (1611?), Nuncius Karel Caraffa (Commentarii, 1641), Jan Plaidanus continuatus (1625), Gothard Arthur Dantiscanus (haereticus 1612), Marius Mutius (Historia Bergomensis, 1621) a italský rukopis hraběte Benedikta Aresia v Miláně. Viz MINAŘÍK, K. OFM, *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských z řádu sv. Františka*, s. 101.

128 Jan Josef hrabě Beuner: 17. pražský arcibiskup se narodil ve Vídni roku 1641. Studoval v Olomouci a Římě. Získal doktorát z filozofie. Vynikal zbožností, láskou k chudým a podporou řeholního života. Viz KETTNER, J. *Dějiny pražské arcidiecéze v datech*, s. 174.

129 MINAŘÍK, K. OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských řádu sv. Františka*, s. 101.

130 Překlad: Viděl jsem, jak jeden novoměstský občan a pekař vynášel z kostela monstranci s Nejsvětější svátostí. Moje matka (pozn. Kalvínského vyznání) mu vytýkala, že jedná nesprávně. On však odpověděl, aby mlčela, jinak že se postará aby vyplnili i její dům. Vše, co z kostela a kláštera mohli odnést, odnesli.

131 PAOLINI, F. M. OFM *Articuli- Beatificationis seu declarationis martirii servorum Dei*, s. 19.

132 MINAŘÍK, K. OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských řádu sv. Františka*, s. 101 – 102.

133 Tamtéž, s. 102

přímo vybídka k tomu, aby se jim dostalo v rámci katolické církve zvláštní cti blahorečení nebo dokonce svatořečení.“¹³⁴

3.4 Období 1711 – 1909

Františkáni oslavili r. 1711 stoleté výročí smrti svých spolubratří. Za tímto účelem opravili kapli sv. Michaela, vydali krátké pojednání o mučednících, skládaly se básně a v den slavnosti se konal průvod s Nejsvětější svátostí.¹³⁵

Významným fenoménem barokní doby byla náboženská bratrstva. U P. Marie Sněžné, kromě III. řádu sv. Františka, existovala čtyři bratrstva: sv. Antonína Paduánského, Panny Marie Pomocné, sv. Archanděla Michaela a bratrstvo Dobrého pastýře.¹³⁶ Společenství františkánského řádu, bratři a sestry III. řádu i členové bratrstev nacházeli útěchu a pomoc u Boha.

Zajímavá je listina papeže Alexandra VII., ve které členům bratrstev uděluje: „*odpuštění hříchů v den vstupu do bratrstva, v okamžiku smrti, navštíví-li kostel v den zasvěcení od prvních nešpor do západu slunce a o svátcích sv. Kryštofa, sv. Jáchyma, Nanebevzetí Panny Marie a 15. února. Šedesát dní odpustků dává účastníkům bohoslužeb bratrstva.*“¹³⁷ Tento dokument byl vydán 9. června 1660 v Římě.¹³⁸

Dalším významným dílem, které přispívá k mapování české františkánské provincie, je kniha Severina Vrbčanského¹³⁹ *Nucleus minoriticus* vydaná roku 1746.

Po klidných letech, kdy docházelo u P. Marie Sněžné k četným stavebním úpravám a kvetl náboženský život, přichází doba tzv. osvícenství. Josef II. svými patenty výrazně zasáhl do života církve. Od roku 1781 začal Josef II. rušit kláštery, které „nesloužily lidu“ a zakázal přijímat novice do řádu pod trestem

134 SUSA, Z. O putování z Prahy až na konec světa 1991- 1996, *Kostnické jiskry*, 1996, roč. XI, č. 3, s. 3.

135 MINAŘÍK, K. OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských z řádu sv. Františka*, s. 102.

136 MIKULEC, J. Františkánská bratrstva, *Historia Franciscana II*, s. 190 – 202.

137 KŘEČKOVÁ, J. Bula papeže Alexandra VII., *Historia Franciscana II*, J. s. 77.

138 Tamtéž, s. 77.

139 P. Severin Vrbčanský: významný františkánský učenec, spisovatel, generální visitátor řádu, lektor. Kromě knih historických napsal i morálně-teologická pojednání. Zemřel r. 1755. Viz KAŠPAR, J. Významné osobnosti františkánů v 17. – 18. století, *Historia Franciscana*, s. 59 – 60.

vyhnání řeholníků ze země.¹⁴⁰ Josef II. zrušil i náboženská bratrstva, omezil církevní slavnosti apod. Roku 1784 bylo v klášteře 66 řeholníků, stav musel být snížen na pouhých 18 bratří.¹⁴¹ Klášter měl takto „vymřít“. Je logické, že v této době se o beatifikaci pražských mučedníků neusilovalo a slavnosti v den jejich smrti byly zrušeny. Vliv josefínských reforem však trval i nadále. Úcta k pražským mučedníkům se stala soukromou záležitostí. Zvláště bratři v konventu si připomínali ctnosti svých ctihodných spolubratří.

Roku 1835 žilo v klášteře P. Marie Sněžné 50 řeholníků¹⁴², někteří staří řeholníci ještě pamatovali výroční slavnosti. Mezi přední ctitele a šířitele úcty k pražským františkánským mučedníkům patří: P. Celestýn Ausobský, P. Pavel Pelikovský, provinciál Roger Konhefr, P. Václav Mizera a další.¹⁴³

Také ve III. řádu sv. Františka byla památka na mučedníky živá. *„Členové tohoto řádu mívají svoje pobožnosti v kapli sv. Michala, která r. 1882 jich nákladem vkusně obnovena byla, a sice koná se pro ně každou první neděli v měsíci odpoledne v ½ 3hod. české kázání a litanie s požehnáním ...“*¹⁴⁴

Roku 1884 byl zvolen provinčním ministrem P. Kazimír Adámek, který se velkou měrou zasloužil o urovnání česko- německých nacionálních sporů.¹⁴⁵

V letech 1890 – 1893 byl představeným pražského kláštera P. Létus Schindler.¹⁴⁶ Ten obnovil výroční slavnost ke cti 14-ti mučedníků v tom smyslu, že sloužil u oltáře sv. Petra z Alkantery slavnou, zpívanou mší, průvod s Nejsvětější svátostí vynechal.¹⁴⁷ Všeobecné povědomí o událostech z 15. 2. 1611 upadalo v zapomnění. V pozdějších letech byla sloužena v den výročí mučednické smrti františkánů pouze tichá mše u oltáře sv. Petra z Alkantery v kapli sv. Michaela.¹⁴⁸

Dalším impulsem pro beatifikaci bratří zabitých pro svědectví své víře byla návštěva generálního představeného františkánského řádu P. Dionýsia Schulera

140 EKERT, F. *Posvátná místa královského hlavního města Prahy*, s. 63.

141 Tamtéž, s. 63.

142 Tamtéž, s. 64.

143 MINAŘÍK, K. OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských z řádu sv. Františka*, s. 104.

144 Tamtéž, s. 65.

145 HLAVÁČEK, P. Čeští františkáni v historické retrospektivě, *Historia Franciscana II*, s. 6.

146 MINAŘÍK, K. OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských z řádu sv. Františka*, s. 105.

147 Tamtéž, s. 105.

148 Tamtéž, s. 106.

roku 1906 v klášteře P. Marie Sněžné v Praze.¹⁴⁹ Ten se o beatifikační proces začal zajímat a přislíbil pomoc. V roce 1907 byl ustanoven nový *postulátor* procesu případné beatifikace pater F. M. Paolini.¹⁵⁰ Ten zaslal roku 1908 generálnímu představenému českých františkánů Rogerovi Konhefrovi dopis s prosbou o zaslání všech potřebných materiálů: „*31. jan. Respondi petendo indicationes circa naturam documentorum, quid, quae, a quo, quando ut dicam cui dirigenda et qualiter legalizanda.*“¹⁵¹ Roku 1908 byly všechny podklady odeslány do Říma. Postulátor F. M. Paolini sepsal tzv. *Acta*, která byla roku 1910 předána Kongregaci pro svatořečení.¹⁵² Všichni doufali, že roku 1911 by k beatifikaci mohlo dojít. Pater Paolini sepsal pro františkánský řád v Čechách spis: *Articuli Beatificaetionis seu declarationis martirii servorum Dei F. Bachstein sacerdotis proessi et XII sociorum ex ordine fratrum Minorum*. Dílo F. M. Paoliniho se mi podařilo najít ke studiu v Národní knihovně v Praze.¹⁵³

Zde je třeba vyzdvihnout podíl P. Klementa Minaříka,¹⁵⁴ který věnoval studiu františkánských mučedníků z roku 1611 mnoho času a sil. Je autorem mnoha historických pojednání, básní a článků. Jeho vytrvalost a zaujetí v případné beatifikace pražských mučedníků je obdivuhodná.

Významná událost, která spadá do tohoto období, je zaslání žádosti vídeňským františkánům o navrácení kásule, v níž byl zabit jeden z mučedníků - kněz Juan Martinez. Roku 1909 šlo již o druhý pokus o navrácení této kásule. Kásuli převezl z Prahy do Vídně zřejmě roku 1612 generální komisař G. B. Daumion,¹⁵⁵ jako projev bezpečnostního opatření. Ještě před beatifikačními snahami B. Sanniga oficiálně požádal roku 1673 vídeňské spolubratry o navrácení

149 *Pozitio super martyrio*, s. 22.

150 Tamtéž, s. 22.

151 Tamtéž, s. 23.

152 Tamtéž, s. 24.

153 Viz příloha IV.

154 P. Klement Minařík: významná osobnost první republiky, narodil se roku 1883 u Holešova, od roku 1902 františkánský mnich, knězem od roku 1906. Je autorem mnoha historických pojednání, básní, složil i vánoční mši z lidových koled. Roku 1950 byl internován v Želivě s ostatními představenými řádů. Po rozpuštění tohoto sběrného kláštera byl převezen do domova pro kněze na Moravci. Zemřel roku 1971. Viz BENEŠ, P. R., KŘEČKOVÁ, J. Významné osobnosti první republiky, *Historia Franciscana*, s. 95.

155 BENEŠ, P. R. Čtrnáct pražských mučedníků, *Historia Franciscana*, s. 39.

relikvie tehdejší provinciál V. A. Bouček.¹⁵⁶ K žádosti se zachovala pouze odpověď z Vídně, která je zamítavá. Celý dopis je otištěn ve františkánském časopise *Serafinský prapor*,¹⁵⁷ vyjímám pouze odpověď: „... ke cti tohoto blahoslavence věřícím často jsme vystavovali a ukazovali, doufáme a důvěřujeme ve Vaši prozřetelnost, že se nerozhněváte, když Vaši žádosti neprojevíme souhlasu a Vám ji nepošleme.“¹⁵⁸ Situace se změnila v roce 1909, tehdejší vídeňský provinciál vyjádřil ochotu kásuli J. Martineze do Prahy vrátit v době, kdy bude obnoven nový beatifikační proces.¹⁵⁹ I přes pozdější obnovení kanonického procesu (1933 – 1944) zůstala kásule ve Vídni.¹⁶⁰

3.5 Období 1933 – 1944

Evropou se přehnala krvavá 1. světová válka, která s sebou přinesla nové uspořádání Evropy. Rozpadla se Rakousko-Uherská monarchie a s ní i tzv. „sepětí trůnu a oltáře“. Vznikl československý stát i nová Českobratrská církev evangelická a Církev československá husitská, křtící ve jménu republiky. Poměr katolické církve a nového státu byl velmi napjatý, i když nedošlo k provedení rozluky církve od státu. Z katolické církve vystoupila nebo přestoupila asi 1/5 obyvatel.¹⁶¹ V roce 1925 byl s náležitou okázalostí slaven svátek úmrtí Jana Husa, Svatá stolice, která měla v Praze od roku 1920 diplomatické zastoupení, v tom spatřovala provokaci a odvolala svého muncia.¹⁶² Vztahy s Vatikánem byly urovnány až v roce 1928.

156 BENEŠ P. R. Čtrnáct pražských mučedníků, *Historia Franciscana*, s. 39.

157 *Serafinský prapor*: měsíčník československých terciářů v letech 1921 – 1948.

158 MINAŘÍK, K. OFM Vyjednávání mezi františkány pražskými a vídeňskými o vrácení ornátu ctihodného mučedníka P. Jana Martinze, *Serafinský prapor*, Praha 1925, ročník V, č. 2, s. 17 – 19.

159 BENEŠ, P. R. Kásule, v níž byl zabit Juan Martinez, *Historia Franciscana*, s. 39.

160 Roku 2004 se konala v klášteře P. Marie Sněžné v Praze výstava pořádaná k 400. výročí příchodu bratří františkánů (1604 – 2004), vídeňští františkáni kásuli J. Martineza na tuto výstavu zapůjčili. Kásule je z bílého damašku, délky 110 cm a šířky 70 cm. Jsou na ní stopy od krve a po bodné ráně. Dnes se tato kásule nachází v muzeu konventu svatého Jeronýma ve Vídni. Viz Tamtéž, s. 39.

161 KADLEC, J. *Přehled českých církevních dějin II*, s. 241 – 243.

162 Tamtéž, s. 244.

O rozvoj náboženského života se za první republiky zasloužily řeholní komunity, které vyvíjely horlivou činnost jako vychovatelé, kazatelé, exercitátoři, spisovatelé... Mezi františkány to byl zejména P. K. Minařík a J. K. Vyskočil.¹⁶³

V roce 1929 slavila katolická církev (i za podpory vlády) svatováclavské milénium. To byl mj. i důvod, proč se rozhodlo o obnovení procesu beatifikace 14-ti mučedníků až po roce 1930. P. K. Minařík o tom dostal roku 1929 zprávu z Říma.¹⁶⁴ Nový *generální postulátor* Antonio Santarelli¹⁶⁵ iformoval dopisem z 1. července 1932 P. K. Minaříka, že byl jmenován *vícepostulátorem* procesu beatifikace 14-ti mučedníků od P. Marie Sněžné. Pražský arcibiskup Karel Kašpar¹⁶⁶ vydal 10. května dekret, kterým zahájil *Processus informativus de fama martyrii, santitatis, virtutum et miraculorum Servorum Dei Friderici Bachstein et tredecim Sociorum eius O.F.M., qui Pragae die 15. Februarii a. D. 1611 ab haereticis ob fidem, ut fertur, crudeliter occisi sunt.*¹⁶⁷ V období od května 1933 do prosince 1934 bylo vyslechnuto 12 svědků *inducti*: Blasius Ráček, Jan Evangelista Urban, Jan Kapistrán Vyskočil, Josef Hopfinger, Jáchym Procházka, Jan Nepomuk Dostálek, Václav Myslivec, Ludvík Popel, Leopold Hoffmann, Karel Stloukal, Antonín Novák a Vladimír Macourek. Dále arcibiskupská komise vyslechla 2 svědky *ex officio*, Josefa C. Miklika a Vincenta Oehma.¹⁶⁸ V roce 1935 požádala Kongregace pro svatořečení o překlad dokumentů ze staré češtiny do latiny nebo italštiny.¹⁶⁹ Dokumentace vypracovaná *vícepostulátorem* K. Minaříkem sleduje stukturu a logiku prvotní dokumentace vypracovanou S. Schambogenem v období 1695 - 1698, čerpá ovšem i z údajů

163 Jan Kapistrán Vyskočil: narodil se roku 1886 u Kroměříže, studoval u bratří františkánů v Uherském Hradišti, později v Praze i Římě. Třikrát zvolen provinciálem 1917 – 1920, 1920 – 1923, 1935 – 1938. Zmatky v provincii ho donutily vést řád ještě v letech 1949 – 1956. V roce 1950 internován v Želivě, zemřel roku 1956 v Praze. Dodnes jsou ceněny jeho historické práce. Viz BENEŠ, P. R., KŘEČKOVÁ, J. Jan Kapistrán Vyskočil (1886 – 1956) *Historia Franciscana*, s. 96.

164 *Pozitio super martyrio*, s. 26.

165 Tamtéž, s. 27.

166 Karel Boromejský Kašpar: 32. pražský arcibiskup (1931 – 41), narodil se roku 1870 u Rokycan, studoval v Římě teologii, filozofii a právo. Byl biskupem Královohradecké diecéze, poté pražský arcibiskup a od roku 1935 kardinál.

Viz KETTNER, J. *Dějiny pražské arcidiecéze v datech*, s. 188.

167 *Pozitio super martyrio*, s. 26.

168 Tamtéž, s. 246.

169 Tamtéž, s. 27.

postulátora procesu z let 1906 – 1910 F. M. Paoliniho. P. K. Minařík některé materiály přepracoval na základě výzkumů v archivech a knihovnách. Vznikl spis *Copia Publika*, který je složen ze III Knih¹⁷⁰ (liber). Kniha I. obsahuje právě informace S. Schambogena, Kniha II. Sbírá dokumenty z let 1700 – 1931 a Kniha III. Obsahuje rukopisy připravené chronologicky podle archívů, dále jsou v ní přiloženy obrázky, představující 14 Služebníků Božích a různé básně a písně, věnované také františkánským mučedníkům. Kniha IV. obsahuje stěžejní ctnosti, je zde popsána mučednická smrt z důvodu svědectví „pravé“ víře i nadpřirozená znamení.¹⁷¹

3.6 Období 1948 – současnost

Roku 1947 byl jmenován *generálním postulátorem* procesu F. Fortunat Scipioni.¹⁷² Ten získal svolení papeže Pia XII. k otevření procesu.¹⁷³ O rok později byl jmenován *promotorem ve věci víry* Salvator Natucciho,¹⁷⁴ tímto aktem byl proces beatifikace formálně zahájen.¹⁷⁵

Jinou radostnou událostí roku 1947 byla oslava 600. výročí založení kostela Panny Marie Sněžné. Během celého týdne probíhala cyklická kázání zaměřená na dějiny kláštera. Oslavy zakončil pontifikální mší svatou a slavnostním *Te Deum* pražský arcibiskup Josef Beran.¹⁷⁶

V Římě se sice proces začal zdárně rozbíhat, ale v Čechách byla situace kritická. Po Únorovém převratu v roce 1948 se do čela státu postavil lid vedený Komunistickou stranou, která byla nepřátelská vůči církvím, zvláště pak vůči církvi římsko-katolické. Začaly vykonstruované procesy s představiteli řádů (J. E. Urban), řády byly obviněny z vyzvědačství, ukrývání zbraní a podvracení republiky. Pro představu doby cituji prokurátora dr. Urválka v procesu

170 *Pozicio super martyrio*, s. 28 – 30.

171 Tamtéž, s. 28 – 30.

172 Tamtéž, s. 28.

173 Tamtéž, s. 28.

174 Tamtéž, s. 28.

175 Fakticky pokračoval beatifikační proces až v roce 1994.

176 KŘEČKOVÁ, J. Program bohoslužeb během oslav 600. výročí založení kostela Panny Marie Sněžné v Praze, *Historia Franciscana*, s. 106.

s představiteli klášterů v Čechách: „*Nejnebezpečněji provádí Vatikán svou politiku prostřednictvím vysoké hierarchie, prostřednictvím klášterů a řádů. Řády a kláštery tvoří oddanou armádu Vatikánu.*“ Řád premonstrátů „*měl připravit ozbrojené povstání. V jeho kláštorech byly dokonce ukryty připravené zbraně*“. Hlavní činností jezuitů bylo „*vyzvědačství*“ a spolu s řádem redemptoristů měli „*narušovat brannou výchovu mládeže, rozbít ČSM a udělat z mládeže povolný nástroj zahraniční reakce.*“ Řád františkánů „*byl pověřen, aby tzv. venkovskými misiemi, jimiž rozeštvával věřící, ohrožoval socialistickou výstavbu vesnice.*“¹⁷⁷

V březnu 1950 vyhostilo Československo diplomatického zástupce Vatikánu Ottavia de Livu ze země.¹⁷⁸

V noci z 13. na 14. února se na pokyn Státního úřadu pro věci církevní¹⁷⁹ začalo s likvidací klášterů. Členové Státní bezpečnosti, Veřejné bezpečnosti i Lidových milicí v noci vtrhli do klášterů a řeholníky naložili do předem přistavených nákladních aut. Poté je převezli do tzv. internačních (sběrných) táborů. Z mnoha vzpomínek na tuto dobu jsem vybrala vyprávění františkánského bratra Inocence Kubíčka z Hájku u Prahy: „*Přepadový oddíl k nám vrazil jako smršť, zkontrolovali naše doklady a velitel nám přečetl rozkaz ... vy budete převezeni do kláštera v Hejnicích. Během dvou hodin se připravte k odjezdu. Vezměte si s sebou nejnnutnější osobní potřeby, žádné písemnosti ani knihy, ostatní bude posláno za vámi.*“¹⁸⁰

Jeden z důvodů, proč zde popisuji osudy řeholníků z roku 1950, je mj. fakt podobnosti s událostmi roku 1611 u P. Marie Sněžné, a za náhodné nepovažuji únorové datum.

Komunistická vláda knihovnu zabavila a předala ji do správy státu. Archiv české provincie i archiv konventu byly prvně uloženy v archívu Ministerstva vnitra a následně ve Státním ústředním archivu v Praze.

Františkánský řád byl totalitním státem zrušen, avšak ilegálně působil nadále. Tak jako celá československá společnost, tak i společenství řádu mělo

177 VAŠKO, V. *Neumlčená*, Praha: Zvon, 1990, s. 136 – 137, ISBN 80-7113-000-1.

178 Tamtéž, s. 128.

179 Tamtéž, s. 133.

180 BENEŠ, P. R. Pokyny Státního úřadu pro věci církevní ve věci vyklizení kláštera františkánů v Dačicích a premonstrátů v Nové Říši a Želivě, *Historia Franciscan*, s. 109.

v letech 1950 – 1989 své mučedníky i zbabělce. Za všechny statečné bratry bych zmínila J. E. Urbana, A. Tobola, B. Holotu, J. B. Bártu, F. Kubíčka, M. Řezníčka, A. Zlámala, B. Bouše, S. Juřika.¹⁸¹

Vícepostulátor procesu beatifikace ctihodných mučedníků z roku 1611 P. K. Minařík byl po internaci v Želivském klášteře poslán do domu pro staré kněze a řeholníky do Moravce blízko Žďáru nad Sázavou. Ani v nepříznivých podmínkách se nepřestal o proces v Římě zajímat. Na potvrzení této skutečnosti bych citovala jeho slova: „*Scriptor (pater K. Minařík) istius articuli historicorum fecit, passionis loca istorum religiosorum saepe visitavit, locorum distantiam tempus, seriem et successum trucidationis examinavit, passionis modum respectu temporis, loci et circumstantiarum scrutatus est, Constitutiones Generales de superioris et subditorum officio inspexit ac propriam conscientiam examinavit, antequam articulum istum post plurimorum annorum studium conscripsit. In monasterio Pragae ad Nives circa viginti annos vixit.*“¹⁸² Pater Minařík v tomto dopise píše, že často navštívil a prozkoumal místa umučení františkánů z roku 1611. Znovu hodnotil způsob, místo a čas umučení s přihlédnutím k Všeobecným ustanovením úřadu představeného i podřízených. Dále dosvědčuje, že v klášteře P. Marie Sněžné žil 20 let.

Budovu konventu vlastnilo během komunistické totality Ministerstvo vnitra. V jedné části byla ubytovna příslušníků veřejné bezpečnosti a druhou část, včetně refektáře kláštera, používala Hudba hradní stráže. Státní instituce si klášter upravily podle svých potřeb.¹⁸³

Po pádu komunismu v Československé federativní republice v roce 1989 se změnila poměry jak společenské tak církevní. Kostel a konvent P. Marie Sněžné byly vráceny do správy františkánských bratří, kteří obnovili společenství i duchovní správu. Bylo také obnoveno spojení s Vatikánem, čímž se otevřela cesta k pokračování procesu beatifikace ctihodných františkánských mučedníků z roku 1611.

181 BENEŠ P. R. Státní úřad pro věci církevní... *Historia Franciscana*, s. 95 – 126.

182 *Pozitio super martyrio*, s. 31– 32.

183 Podle vyprávění provinčního minitra J. M. Vianney Dohnala OFM.

Podle instrukcí *Sanctorum Mater*, která je jakýmsi upřesněním reformy papeže Jana Pavla II. z roku 1983, se musí doložit důvod odložení kauzy. „*Když se žádost předloží po uplynutí více než třiceti let od smrti Božího služebníka, musí postulátor specifikovat důvody, které toto zdržení způsobily.*“¹⁸⁴ Komunistická totalita byla důvod více než zřejmý, proto se mohlo navázat na kauzu z roku 1947.

13. května roku 1991 apoštolský nuncius v Praze Giovanni Coppa pobídl františkány české provincie, aby se obrátili na Kongregaci pro svatořečení s dotazem o aktuálním stavu procesu.¹⁸⁵ Odpověď bratři obdrželi již 24. května toho roku.¹⁸⁶ V dopise psal generální sekretář Kongregace, že je třeba dodat: úsudek nového, právě zvoleného, františkánského provinciála v Čechách,¹⁸⁷ vyjádření biskupské konference ČSFR a nakonec i zprávu papežského nuncia v Čechách.¹⁸⁸

1. července 1991 zaslal nuncius G. Coppa pozitivní úsudek provinciála a 26. 3. 1992 i vyjádření pražského arcibiskupa a sboru devíti biskupů Čech a Moravy. Biskupové mj. píší: „*Ideo humiliter rogare audemus, ut hi Fratres Minores mox beatis adnumerentur, quia beatificatio eorum pro omnibus fidelibus in nostra patria novus stimulus in vita vere christiana erit.*“¹⁸⁹ Proces mohl být zahájen podle platného kanonického zákonodárství. *Generálním postulátorem* se stal Juan Folguer, *relátorem* procesu Hieroným Fokcinski SJ¹⁹⁰ a za českou stranu je jmenován *vícepostulátorem* P. Petr Alcantera Houška OFM. Byla zpracovaná tzv. *pozice* profesorem Antoniem Zakrzewskim z Říma.¹⁹¹ *Pozice* obsahuje 10 oddílů, celkem asi 730 stran textu. *Pozice* je napsaná v italském jazyce a je prezentována jako: *Pozitio super martyrio tratta di Federico Bachstein, Vicario del konvento francescano O. F. M. Di Prage e Maestro dei novizi, nonché dei tredici Compagni, tutti dela comunità francescana, presunti martiri di varie*

184 *Sanctorum Mater- Acta ČBK*, s. 112 čl. 26 § 1.

185 *Pozitio super martyrio*, s. 32.

186 Tamtéž, s. 32.

187 Stal se jím Němec- P. Hermann Schalüch, informaci poskytl P. R. Beneš OFM.

188 *Pozicio super martyrio*, s. 33.

189 Celé znění dopisu viz *Pozitio super martyrio*, s. 65. Překlad: Proto se pokorně odvažujeme prosit, nechť tito bratři minorité jsou brzy připočteni k blaženým, tato jejich beatifikace bude pro všechny věřící v naší vlasti novým stimulem v životě podle křesťanské pravdy.

190 *Pozicio super martyrio*, s. 33.

191 Autorka této práce s ním byla v písemném kontaktu.

*nationalità (un francese, uno spagnolo, un olandese, quattro italiani, due tedeschi, cinque boemi), uccii in odio della fede a Praga, il 15 febbraio 1611 da una turba grande formata da Ussiti, Calvinisti, Luterani e da altri eretici.*¹⁹² Od dubna 1994¹⁹³ se rozbíhá proces případné beatifikace 14-ti pražských mučedníků z roku 1611. *Generálním relátorem* procesu se od roku 2004 stal Ambrogio Eszer, OP, ostatní stanovení funkcí zůstávají nadále v platnosti.¹⁹⁴

Z rozhovoru s vícepostulátorem P. Petrem Alkanterou Houškou jsem se dozvěděla, že si františkáni připomínají své mučedníky vždy 15. února mší svatou, často za účasti některého z pražských biskupů, v kapli sv. Michaela. Na oltáři sv. Petra z Alkantery hoří v ten den 14 svíček.

192 *Pozitio super martyrio*, s. I.

193 Tamtéž, s. 34.

194 Tamtéž, s. 66.

ZÁVĚR

Cílem práce bylo zmapování procesu beatifikace 14-ti pražských mučedníků od Panny Marie Sněžné z roku 1611.

Jednalo se o úsek skoro čtyř set let, proto nebylo možné zpracovat danou problematiku ve všech souvislostech, šlo tedy spíš o tematicky orientovanou sondu. Práce na bakalářské práci byla velmi zajímavá. Nešlo v ní pouze o studium písemných materiálů, ale i o mnohá zajímavá setkání s „živými“ lidmi. Ráda vzpomínám na setkání s panem profesorem Antoniem Zakrzewkim, který zkompletoval a přeložil pozici *Friderici Bachstein et XIII sociorum ...* Také si cením rozhovorů s vícepostulátorem kauzy P. Petrem Alkanterou Houškou i dalšími františkány z konventu Panny Marie Sněžné, P. Vianneyem Dohnalem a P. Regalátem Benešem.

Historických prací mapujících události z února 1611 je poměrně dostatek.

Velmi mi pomohla práce postulátora F. M. Paoliniho, kterou jsem studovala v pražském Klementinu, a také studium pozice, jejíž kopie je v klášteře Panny Marie Sněžné v Praze.

Proces beatifikace a kanonizace je dynamický proces. Z dnešního pohledu je nepochopitelné podvkráté obnovit beatifikační řízení a záhy je pro nedostatek financí zastavit. Je pravda, že kdyby se bývalo františkánům podařilo zahájit proces před vydáním dekretů Urbana VIII., které zpřísnily dosavadní praxi Kongregace pro svatořečení, mohli by pražští mučedníci být již zapsaní v martirologiu. Bratři františkáni od Panny Marie Sněžné dnes věří v brzké blahorečení jejich předchůdců, kteří přišli do Prahy z celé řady zemí Evropy (Itálie, Německo, Francie, Belgie, Španělsko) a prolili tu svou krev. Je dobré připomenout, že Praha na počátku 17. století byla pro katolickou církev misijním územím. *Internacionální komunita představovala, i přes dočasnou tragickou likvidaci v roce 1611, hlavní centrum obnovy provincie.*¹⁹⁵ Bratři do Prahy přišli ne pro své pohodlí či prospěch, ale proto, aby hlásali Krista, žili v bratrském

195 HLAVÁČEK, P. Čeští františkáni v historické retrospektivě, *Historia Franciscana*, s. 5.

společenství, kázali, svědčili, slavili Eucharistii ... To jsou akcenty, které zdůrazňuje ve svých dokumentech II. Vatikánský koncil.

V českých dějinách se snaha o likvidaci církevního společenství projevila i v době panování Josefa II. a za doby vlády Komunistické strany Československa.

Citlivým tématem budou jistě ekumenické snahy. Katolická církev podala ruku k usmíření prostřednictvím koncilních dokumentů: dekret *Unitatis redintegratio* a deklarace *Nostra aetate*.¹⁹⁶ Papež Jan Pavel II. měl dostatek odvahy a pokory k omluvě za chyby katolické církve, spáchané v minulosti. Přijmou protestantští bratři případnou beatifikaci Bedřicha Bachsteina a jeho druhů, které jejich protestantští předchůdci roku 1611 vyvraždili?

Je třeba připomenout i smířlivé snahy, které se v historii procesu objevily. Jde o případ, kdy protestantský šlechtic Kašpar Melichar ze Žerotína na svém zámku u Kutné Hory ukryl P. Jiljího Smouda, který se vracel z Vídně do Prahy, právě v době vyplenění konventu. Zajímavé je i svědectví pana Pavla Lopatského, který na biskupském šetření roku 1695 vypovídá, že jeho matka, kalvínského vyznání, protestuje proti rabování pražské lůzy 15. února 1611.¹⁹⁷ V současné době je příkladem snah o objektivní studium historie i článek pana Zdeňka Susy *Putování z Prahy až na konec světa 1991 – 1996. Pražští mučedníci*, který vyšel 11. března 1996 v Kostnických jiskrách v Praze.¹⁹⁸ Pan profesor zde popsal hezké svědectví ekumenismu v praxi: „ *O téhle krvavé události (15. 2. 1611) jsme se od františkánů, kteří nás hostili ve svém klášteře, nedozvěděli nic. Až dodatečně jsme ji objevili a překvapila nás. Františkáni přece věděli, že jsme evangelíci. Mluvili jsme o minulosti kláštera, mohli nám připomenout i historii jeho vybití.*“¹⁹⁹

Františkánská komunita z roku 1611, dnes ctihodných bratří, může být mj. inspirací pro budování společné Evropy. Raději bych použila termín společenství lidí dobré vůle v Evropě, stojící na jiných než materiálních a mocenských

196 *Dokumenty 2. vatikánského koncilu*, s. 433, s. 545.

197 PAOLINI, F. M. *OFM Articuli- Beatificationis seu declarationis martirii servorum Dei*, s. 19

198 *Pozitio super martyrio*, s. 71.

199 SUSA, Z. O putování z Prahy až na konec světa 1991- 1996, *Kostnické jiskry*, 1996, roč. XI, č. 3, s. 3.

principech. K tomu nám může pomoci i příklad svatého Františka z Assisi, naplněný právě františkánskými mučedníky.

Ráda bych tu uvedla osobní zkušenost z porodního sálu v Motolské nemocnici. Při velmi komplikovaném porodu 15. 2. 1998 jsem si vzpomněla na události téhož data z roku 1611. Prosili jsme s manželem františkánské mučedníky od Panny Marie Sněžné o přímluvu. Narodil se nám zdravý syn. Možná je to náhoda, možná ne, ale tato událost byla motivem pro bližší seznámení se s osudy bratří, kteří jako misionáři z několika států Evropy našli v Praze 15. 2. 1611 mučednickou smrt. V době porodu jsme netušili, že je proces beatifikace obnoven a naše svědectví vyslyšené přímluvné modlitby se stane součástí dokumentů v pozici.

ABSTRAKT

HOŠKOVÁ, J. *Sonda do historie procesu beatifikace 14-ti františkánských mučedníků od Panny Marie Sněžné z roku 1611*, České Budějovice 2010. Bakalářská práce. Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích. Teologická fakulta. Katedra církevních dějin. Vedoucí práce doc. ThLic. PaedDr. Martin Weis ThD.

Klíčová slova: aktor, beatifikace, Boží služebník, kanonizace, Kongregace pro svatořečení, postulátor, pozice, rekognoskace.

Bakalářská práce se zabývá historií beatifikačního procesu 14-ti ctihodných františkánských mučedníků od Panny Marie Sněžné v Praze z roku 1611. V tomto konventu, za doby panování Rudolfa II., žila komunita františkánů, kteří do Prahy přišli z několika států Evropy. Vytvořili zde společenství služby a modlitby.

Při vpádu pasovských vojsk v únoru 1611 byli bratři protestanty a pražskou lůzou zabiti. Klášter a kostel byly vyrabovány. Postupně byl konvent obnoven a přišli noví řeholníci. Bratři začali shromažďovat podklady k beatifikačnímu řízení svých zabitých spolubratří. Poprvé začal proces v roce 1677, podruhé 1698, dále roku 1947, díky finančnímu nedostatku a také díky společenským změnám byly započaté procesy beatifikace zastaveny. Poslední proces, zahájený v roce 1994, stále probíhá.

ABSTRACT

Key words: aktor, beatification, God's servant, canonization, Congregation for canonization, postulator, position, reconnaissance.

The work considers the history of beatificational process of 14 venerable Franciscan sufferers from the Panna Marie Sněžná church in Prague from the year 1611. There lived a community of Franciscan, who came from several states of Europe in the time of Rudolf II. reign. They made there a community of service and prayer.

By attack of army from Passau in November 1611 were these brethren killed by Protestants and poor people. The monastery and church were destroyed. Gradually was the convent restored and new monkery came. The brethern started to gather background for beatificational process of their killed brethren. The process started in 1677 first, then in 1698 there was a second process and the next process was in 1947. Because of the lack of financial resources and because of the political changes were all processes stopped. The last process, which started in 1994, still proceeds.

POUŽITÉ ZDROJE

- 1) ADAM, A. *Liturgický rok*, přeložili Kolářová L., Konzal V., Kouba P., Praha: Vyšehrad, 1998, ISBN 80-7021-269-1
- 2) BALBÍN, B., *SJ Obrana jazyka slovanského, zvláště českého*, z latiny přeložil Dostál, J. Dr, Praha: Družstvo Přátel Studia, 1923, ISBN neuvedeno.
- 3) BEDRNÍČEK, P. *Příběhy pražských svatyní*, Praha: Volvox Globator, 2002, ISBN 80-7207-480-6
- 4) *Dokumenty 2. vatikánského koncilu*, Praha: Zvon, 1995, ISBN 80-7113-089-3
- 5) EKERT, F. *Posvátná místa královského hlavního města Prahy*, reprint z roku 1883, Praha: Volvox Globa
- 6) GELMI, J. *Papežové*, Praha: Mladá fronta, 1994, ISBN 80-204-0457-0
- 7) HALADA, J. *Lexikon české šlechty*, Praha: Akropolis, 1992, ISBN 80-901020-3-4
- 8) HLAVÁČEK, P. *Čeští františkáni na přelomu středověku a novověku*, Praha: Academia, 2005, ISBN 80-200-1212-5
- 9) HOLBACH P. H. D. *Kapesní bohosloví čili Stručný slovník křesťanského náboženství*, přeložil Dr. J. Ježek, Praha: Státní nakladatelství politické literatury, 1953, ISBN neuvedeno
- 10) JANÁČEK, J. *Rudolf II. a jeho doba*, Praha: Paseka, 2005, ISBN
- 11) JAN PAVEL II. *Vita Consecrata* přeložila Koronthalyová M., Praha: Zvon, 1996, ISBN 80-7113-187-3
- 12) KADLEC, J. *Přehled českých církevních dějin*, 1. díl, Řím: Křesťanská akademie, 1987, ISBN 80-7113-003-6
- 13) KADLEC, J. *Přehled českých církevních dějin*, 2. díl, Řím, Křesťanská akademie, ISBN
- 14) KETTLER, J. *Dějiny pražské arcidiecéze*, Praha: Zvon, 1993, ISBN 80-7113-079-6

- 15) *Kodex kanonického práva*, Praha: Zvon, 1994, 679 – 689,
ISBN 80-7113-082-6, (*Codex iuris canonici*),
- 16) Kol. autorů: *Bohemia Sancta*, MEDEK, V. *Františkánští mučedníci z roku 1611*, Praha: Česká katolická charita, 1989, ISBN neuvedeno
- 17) Kolektiv autorů *Historia Franciscana II*, Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2005, ISBN 88-7195-016-5
- 18) Kolektiv autorů *Historia Franciscana*, Praha: Provincie bratří františkánů, 2004 ISBN neuvedeno
- 19) MEDEK, V. *Cesta české a moravské církve staletími*, Praha: Česká katolická charita, 1982, ISBN neuvedeno
- 20) MIKULEC, J. *Rekatolizace šlechty v Čechách*, Praha: Havran, 2005, ISBN 80-86515-54-0
- 21) MINAŘÍK, K. OFM *Čtrnácte ctihodných mučedníků pražských řádu sv. Františka*, Praha: Dědictví Svatojánské, 1911, ISBN neuvedeno
- 22) MINAŘÍK, K. OFM *Pražští mučedníci*, Bratislava: Serafín, 1991, ISBN 80-85310-09-0
- 23) NĚMEC, J. *Cesta ke kanonizaci*, Olomouc: Matice cyrilometodějská, 1999, ISBN neuvedeno
- 24) PAOLINI, F., M., OFM *Articuli - Beatificationis seu declarationis martyriiservorum Dei Friderici Bachstein sacerdotis professi et XIII sociorum ex ordine fratrum Minorum*, Praha: Ordinis Fratrum Minorum, 1935, ISBN neuvedeno.
- 25) *Sanctorum Mater*; Acta ČBK, 2008, ročník 2008, č. 8
- 26) VAŠKO, V. *Neumlčená*, 2.díl, Praha: Zvon, 1990, ISBN 80-7113-000-1

Časopisy:

- 1) *Kostnické jiskry*, Praha: Synodní rada Českobratrské církve evangelické, březen 1996, 11/ 96.3
- 2) *Serafínský prapor*, Praha: nakladatelství V. Stýbla, 1925, roč. V, č. 2.

Seznam příloh

Příloha I – Ukázka z tvorby P. Klementa Minaříka, *Serafínský prapor*; Praha 1928, ročník IX, str. 30

Příloha II – Rytina z františkánských mučedníků z roku 1777, která se nachází v knize *Thesaurus Franciscanus* od P. Gangulphi Blaník OFM

Příloha III – Úvodní strana kroniky P. Jeronýma Strasera *Ilustre martyrium quatuordecim Fratrum Minorum...*, františkánští mučedníci jsou zde vyobrazeni s nástroji svého umučení

Příloha IV – Úvodní strana *Articulí* P. F. M. Paoliniho, rytina zobrazuje františkánské mučedníky s palmovými ratolestmi.

Příloha V – list z protokolu rekognoskace pražs. mučedníků z roku 1615, Celý protokol s názvem: *Martícula Ordinarium et aliarium Eplium Functionum a Suffraganeo Pragensi Joanne Lohelio a Sabbato Dominicae Passionis 1604...* se dnes nachází v Archivu pražského arcibiskupství

Přílohy

Mešní píseň prosebná za blahorečení (svatořečení) ctihodných 14 Pražských mučedníků z řádu Františkánského.

Slova: P. Leander Brejcha,
(Snižšený sbor).
Hudba: P. Klement Minařík

V s t u p.

Pros-me- a-ly slávi
mni - chy

Gloria.

Slávu Tvou, o Bože, pějí
Františkovi svnové,
cínostní svatými se skvělí,
byh víry rekové.
Dej jim dojit slávy svatých
na oltářích světy vzňatých.

Evangelium.

Co jsi hlásal, Boží Synu,
vše to věrně plnil,
za lřích světa, černou vinnu,
slzy smřru romli.
Rač je za to oslaviti
mezi světece nastoliti.

O b ě t o v á n í.

Přijmi, Pane, obět lásky,
kterou nyní dáváme,
dej, at věčné Lásky svazky
k Tobě srdce noutáme,
jakou mučedníci pláti,
život svůj když v obět dali.

S v a t ý.

Svatý, svatý, svatý Pane,
zpeč a jásot Tobě zni,
prosíme, dei, at se stane;
Oslav svoje krřlovství!
Dej, at skví se na oltáři
mučedníci světen záři!

Benedictus.

Sestoupil jsi, Pane, s nebe,
schýlil jsi se na oltář,
pozdřavniem vroucně Tebe,
Ty již naši prosbu zniš:
Oslav svoje následníky,
ctihodné nám mučedníky!

Agnus.

Kriste, Beránku ty Boží,
smřni se a prosbu slři,
Tvole sláva at se množi
pro Tvou nadřevenskou řis,
ozdob svatých Božich zdobou
ty, již padli světa zlobou!

Přijímání.

Pralinem po Tobě, o Pane,
rač k nám mile zavítat!
Oheň Tvůj at v srdcích pláne,
chceme se Tobě v obět dát,
jako Tvoji mučedníci,
Františkovi učeníci.

Ke konci.

Rač nám, Bože, požehnat
dnes a všaký žiti čas,
rač nám vyššíšší přáti,
prosíme-li vroucně zas:
Oslav bratry Františkovy,
at je svatých zastup nový!

NB. Podle výnosu nejdřst, arcibiskupské konsistoře v Praze ze dne 12. ledna 1929, čis. 423, jest dovoleno tuto píseň zpřaviti při misi svatě ve všech kostelích ři řádu františkánských.

Modlitby ke ctih. mučedníkům Pražským.

(K soukromé pobožnosti!)

Bože, nejlepší utěšiteli a světo blahoslavenci, který jsi ctihodné mučedníky Pražské k mučednictví pro víru Kristovu posílil a po smřti světy a ctvalozpěvy oslavil, popřeti nám, prosíme, abychom na jejich přimlhu, jsouce stáli ve víře, zasloužíh dosici světa věčné slávy. Pro tě- lož Krista Pána našeho.

S nejpřijemnější obětí Beránka nepo- skvrněného přimi, Bože, prosby a zasluby ctihodných mučedníků Pražských, kteří jsou rovněž beránky obětími, abychom sami jako obět přijemní Pánu zasloužíh život svůj když v obět dali.

se objeviti před Tvým obličjem. Pro tě- lož Pána našeho.

Ve výročí smřti ctihodných mučed- níků Pražských, kteří obnyli roncha svá v krvi Beránkové, přiči isme svatá ta- jemství těla a krve Páně a prosíme, Pane, abychom se i my nezdráhali život svůj obětovati za bratry. Pro tělož Krista Pá- na našeho. Amen.⁹⁾

⁹⁾ Kdyby někdo na výslovenou přimlhu ctihodných mučedníků Pražských byl vysly- šen, at to inskavě oznamí na adresu: Fran- tiškánský klášter v Praze II., č. 758.

Die 15. February.
 Venerabiles Martyres qVatVorDeCIM
 Pragæ ad Naves interfecti.
 Justorum animæ in manibus Dei sunt,
 quæ sunt simul. Agni quatuordecim Numera

Příloha II – Rytina z františkánských mučedníků z roku 1777, která se nachází v knize *Thesaurus Franciscanus* od P. Gangulphi Blaník OFM

Příloha III – Úvodní strana kroniky P. Jeronýma Strasera *Illustre martyrium quatuordecim Fratrum Minorum...*, františkánští mučedníci jsou zde vyobrazeni s nástroji svého umučení

PRAGENSIS

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII

SERVORUM DEI

FRIDERICI BACHSTEIN

SACERDOTIS PROFESSI

ET

XIII SOCIORUM EX ORDINE FRATRUM MINORUM

AB HAERETICIS

PRO FIDE CATHOLICA ET SANCTA ROMANA ECCLESIA

ANNO 1611 PRAGAE INTERFECTORUM

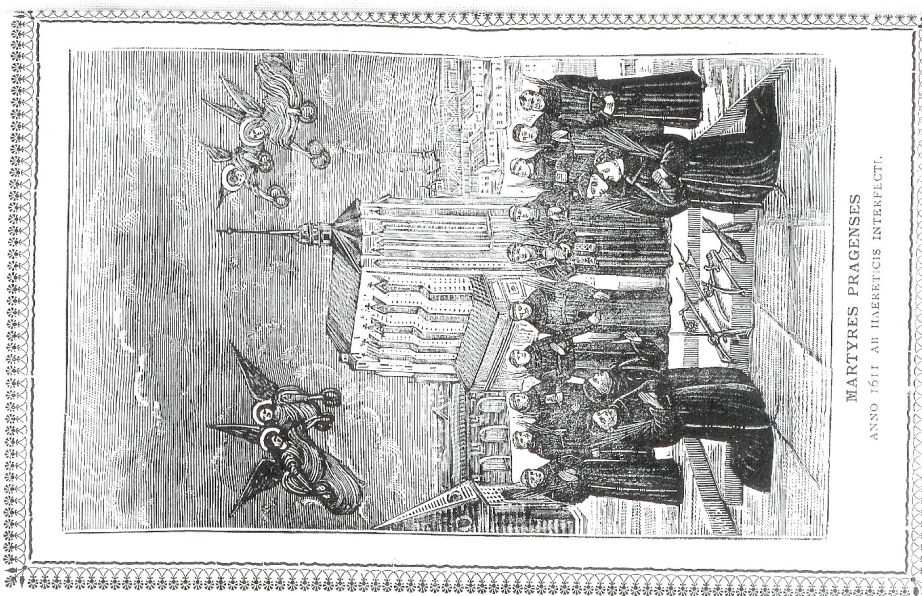
ARTICULI

QUE AD DOCTRINAM DE MARTYRIO, CAUSA, SIGNIS ET FORMA MARTYRII
DICTORUM DEI SERVORUM RMAE CURIAE PRAGENSIS EXHIBET

P. FRANCISCUS M. PAOLINI

ORDINIS FRATRUM MINORUM

POSTULATOR GENERALIS

Příloha IV – Úvodní strana *Articulí* P. F. M. Paoliniho, rytina zobrazuje františkánské mučedníky s palmovými ratolestmi.

*J. Andreas Ludovicus Ord. S. Benedicti.
 Petrus Hieron. Sacratiss. Sacerdos.
 Johannes Hieron. Sacratiss. Sacerdos.
 Joannes Hieron. Sacratiss. Sacerdos.
 Joannes Hieron. Sacratiss. Sacerdos.*
Ad Diaconatum.
*J. Joannes Sacerdos Ord. Capucinos.
 F. Samuel Polonus S. Mariae ad Nivis.
 F. Georgius Sacerdos Toplenus Ord. S. D. N.
 M. Andreas Sacerdos Alum. S. D. N.
 M. Balduar Hoffmannus Alum. S. D. N.*
Ad Presbyteratum.
*Andreas Sacerdos.
 F. Andreas Sacerdos Ord. S. Benedicti.
 F. Theobaldus Sacerdos Ord. Praemon.
 M. Joannes Sacerdos Alum. S. D. N.
 M. Andreas Sacerdos Alum. S. D. N.
 Clemens Sacerdos.*

*ANNO CHRISTI
 . M. DC . X.*
*Sabbato Quatuor Temporum Montis
 Martij a. R. m. Dno in Sacello B. Mariae
 Magdalena Montis Hon. Ordinat. sunt.*
Ad Quatuor Annos
*S. Quatuor Aves Bavaris.
 S. Bonaventura Ord. S. Mariae Nivis.
 F. Casparus Sacerdos Mediolanensis S. Mariae ad
 F. Dominicus Vionensis Ord. Capucinorum.
 F. Hieronymus Sacerdos Alum. S. D. N.*
Ad Subdiaconatum
*Matthias Agrippinus Alum. S. D. N.
 F. Franciscus Sacerdos Alum. S. D. N.*

Příloha V – list z protokolu rekonoskace praž. mučedníků z roku 1615, „Celý protokol s názvem: *Martícula Ordinarium et aliarium Eplium Functionum a Suffraganeo Pragensi Joanne Lohelio a Sabbato Dominicae Passionis 1604...* se dnes nachází v Archivu pražského arcibiskupství

